

SPORT

OCTOMBRIE 1970

20

VALERIA BUFANU

la o „zecime“ de
recordul
mondial !...

Foto: Ion MIHĂICĂ

...U.T.A., STEAUA și DINAMO

în fața unui
baraj copleșitor

STEAUA ROȘIE-U.T.A. 3-0
O „secvență“ din diluviul
de la Belgrad, cu Broșovschi,
Krivokucea (tricou vărgat),
Pojoni (la balon) și Petescu (5

Foto: Mircea PATRICHE

REVISTĂ
ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSIILIUL
NAȚIONAL
PENTRU
EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN
REPUBLICA
SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

Redactor șef:
MIRCEA COSTEA

Secretar general
de redacție:
DIMITRIE
CALLIMACHI

Prezentarea artistică
MIRCEA PATRICHI

Prezentarea tehnică
GHEORGHE DEDIU

Redacția și administrația:
str. Vasile Conta 14,
București-22, Sectorul 1.
Telefoane:
11-91-13 și 11-10-05.
Abonamentele se fac
la toate oficiile poștale
din țară, iar în întreprinderi
și instituții
prin difuzorii voluntari.
Costul abonamentului:
3 luni — 15 lei;
6 luni — 30 de lei;
1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește
la Combinatul Poligrafic
«Casa Școlii».

43 806

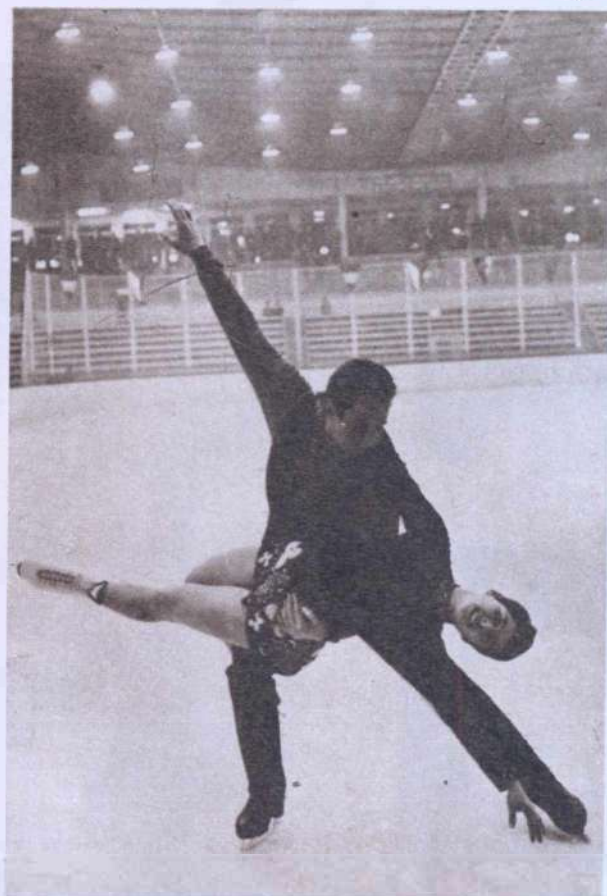
A G E N D A

RAPID — F.C. BAN-
GU 2—1. Ori de câte ori
are de înfruntat o echi-
pă de valoare, Rapid
prestează un joc de ca-
litate. Așa s-a întâmplat
și în recentul meci cu
formația braziliană
F.C. Bangu. Fotografia
noastră vă prezintă un
moment spectaculos din
această partidă. Sto-
perul Lupescu, un adev-
ărat specialist în lovi-
turile cu capul, încearcă
să deschidă scorul. Îl
urmărește, cu atenție,
Nengu...

O PREMIERĂ INE-
DITĂ în activitatea pa-
tinajului artistic româ-
nesc a reprezentat-o
evoluția citorva dintre
cei mai valoroși sportivi
de pe glob în cadrul a
două spectacole încin-
tătoare programate pe
scena de gheață a pati-
noarului artificial «23
August». Printre prota-
goniștii demonstrațiilor,
încântătorii Irina Rod-
nina și Aleksel Ulanov
— dubli campioni mon-
diali și europeni (în fo-
tografie).

PRIMUL TUR al campionatului național de hochei pe gheață se va încheia duminică 25 octombrie. Spre satisfacția generală, echipele aliniate la startul actualei ediții a campionatului s-au prezentat simțitor întinerite și, mai ales, cu o poftă de joc care a determinat ridicarea disputelor la un înalt nivel spectacular. Iată în fotografie un aspect din partida Agronomia Cluj — Avintul Gheorghieni 5—2 (4—1, 0—1, 1—0).

A CĂZUT CORTINA
atletismului în aer liber
odată cu ultima etapă a
campionatelor divizionare.
Ploaia și aerul foarte
rece au fost cei mai
redutabili adversari în
calea unor intenții foar-
te frumoase nutrite în
primul rind de Valeria
Bufanu (tentativă de
record național la 100
mg și record mondial la
200 mg). În imagine,
un aspect din cursa de
1 500 m. Alte aspecte, pe
curând, dar luate la în-
treținerile de sală.

HANDBALIȘTII de la Steaua au câștigat întâlnirea cu Uni-
versitatea București, după un meci aplaudat cu generozitate.
Scorul final (17—14) ne demonstrează echilibrul existent pe
teren. Iată o fază la poarta militarilor. Gruia (10) este, după
cum se poate vedea, în apărare tot atât de valoros ca și în atac
și Voinea nu va putea înscrie de data aceasta.

NOTES

MAI MULTĂ ORDINE!

Scriam într-unul din numerele trecute ale revistei noastre, din luna septembrie, în articolul intitulat «A început duelul București-Provincie», că «ediția 1970/1971 a campionatului de rugby va fi mai tare, mai interesantă ca oricând în trecut» etc. etc.

Nu ne-am schimbat părerea. Ne-ar putea oare contrazice rezultatele cu totul și cu totul surprinzătoare cu care s-au soldat primele partide? Astăzi, se pare, s-a consacrat realitatea că nici un meci nu mai este dinainte jucat.

Și totuși... Pentru ca un campionat să fie «tare» și «interesant» el trebuie să se dispute normal, cu partide săptămână de săptămână, aminabile doar în cazuri cu totul excepționale dictate de interesele superioare ale sportului cu balonul oval, în ansamblul său.

Anul acesta lucrurile merg de-a-ndoaselea încă din start. După două aminări nejustificate ale unor jocuri din chiar etapa a doua — printre ele o partidă — «cheie» (Universitatea Timișoara — Dinamo) — fapt pe care l-am semnalat, în chip critic, la timpul convenit (deși, se vede, doar în mod platonice), ne-am aflat în curînd în fața altor fapte deplorabile, care au privat cea mai importantă competiție internă de Savoare, de ceea ce se cheamă «sarea și piperul» unei întreceri sportive. Continuitatea, iată ceea ce lipsește în primul rînd campionatului nostru de rugby. De ce se petrec asemenea fapte? Mai încă s-au motivat lucrurile prin turneul la noi în țară al formației franceze Tarbes. Apoi, după etapa a treia, întrecerea a fost din nou stopată (de la 6 septembrie și pînă la 4 octombrie!) pe motivul unui turneu în Franța al unei anemice reprezentative, intitulată pompos «România B» și care, în paranteză fie spus, a pierdut două din cele trei partide susținute cu selecționate franceze regionale (și nu dintre cele mai puternice). Un adevărat «turneu de plăcere» pentru cîțiva jucători și antrenori, apreciat de noi drept inutil, fiindcă nu a contribuit prin nimic la creșterea prestigiului rugbyului nostru (este vorba aici de angajarea colorilor naționale), ba am zice că din... contra! Singurul câștig ar fi legat de un oarecare plus de experiență introdus în bagajele citorva jucători și o instructivă plimbare prin diverse ținuturi ale acestei frumoase Franțe. Dar prețul turneului ni se pare cu adevărat prea mare: întreruperea campionatului pe timp de trei săptămîni, suspendarea activității organizate a sute de rugbiști și sacrificarea lor pe altarul celor 20 de... fericiți aleși. Și pentru ca lucrurile să stea și mai... bine, acum campionatul s-a întrerupt din nou (de la 11 octombrie la 1 noiembrie) pentru a face loc «pregătirilor premergătoare meciului cu XV-le Italiei». Toate astea cînd se știe (ne-am săturat și noi, de atîtea ori am spus-o) că singură disputa regulată, dură, a campionatului este cea mai bună și unica manieră de pregătire a sportivilor, de menținere a lor în formă, în ultimă instanță, de progres pentru sportul acesta bărbătesc, inventat de britanici, dar pentru care noi, românii, avem aptitudini atît de certe și de dovedite.

Să fim bine înțeleși. Nu sîntem împotriva unor asemenea turnee peste hotare — mai ales dacă sînt judicios organizate. Pentru programarea lor am sugera și următoarele trei soluții:

a) turneele să fie aranjate la sfîrșitul perioadei competiționale (fie după tur, fie după retur), într-o perioadă cînd primele noastre echipe sînt în pauză;

b) să se joace în paralel cu echipa națională;

c) dacă primele două soluții par nesatisfăcătoare, atunci în mod obligatoriu să se angreneze (în perioada de pauză, provocată de turneu) echipele din divizia noastră A într-o altă întrecere gen «Cupă» — oficială și dotată cu un trofeu — pentru ca astfel activitatea rugbiștilor să nu se mai întrerupă una-două.

Oricum, n-ar strica mai multă ordine în casa rugbyului nostru!

Dimitrie CALLIMACHI

EDUCAȚIE FIZICĂ, SPORT = IDEAL MASCULIN

interviu
cu tov.
dr.
ANGELICA
LĂZĂROIU,
director
adjunct
al
Dispensarului
pentru
sportivi
al
Municipiului
București

— Deci, nu v-a plăcut titlul «TOTUL DESPRE BĂRBAȚI» pe care l-am fi dorit în continuarea discuției prezentate într-un număr precedent al revistei noastre și intitulată «TOTUL DESPRE FEMEI». Ați propus «Educație fizică, sport = ideal masculin». Vreți să vă explicați, tovarășă doctor Lăzăroiu?

— Mi se pare mai potrivit. Iată, am aici o carte ce reproducere după opere de artă din antichitate. Iată-l pe Apollo... pe Hermes... iată «Discobolul» lui Miron... Observați și dv. că ceea ce impresionează la aceste personaje dăltuite în piatră este frumusețea izvorînd din armonia trupului gol. Apoi, după cum se știe, la antici, exercițiul fizic, sportul, erau la mare cinste, culminînd cu Jocurile Olimpice, ai căror eroi se bucurau de toate onorurile cetății...

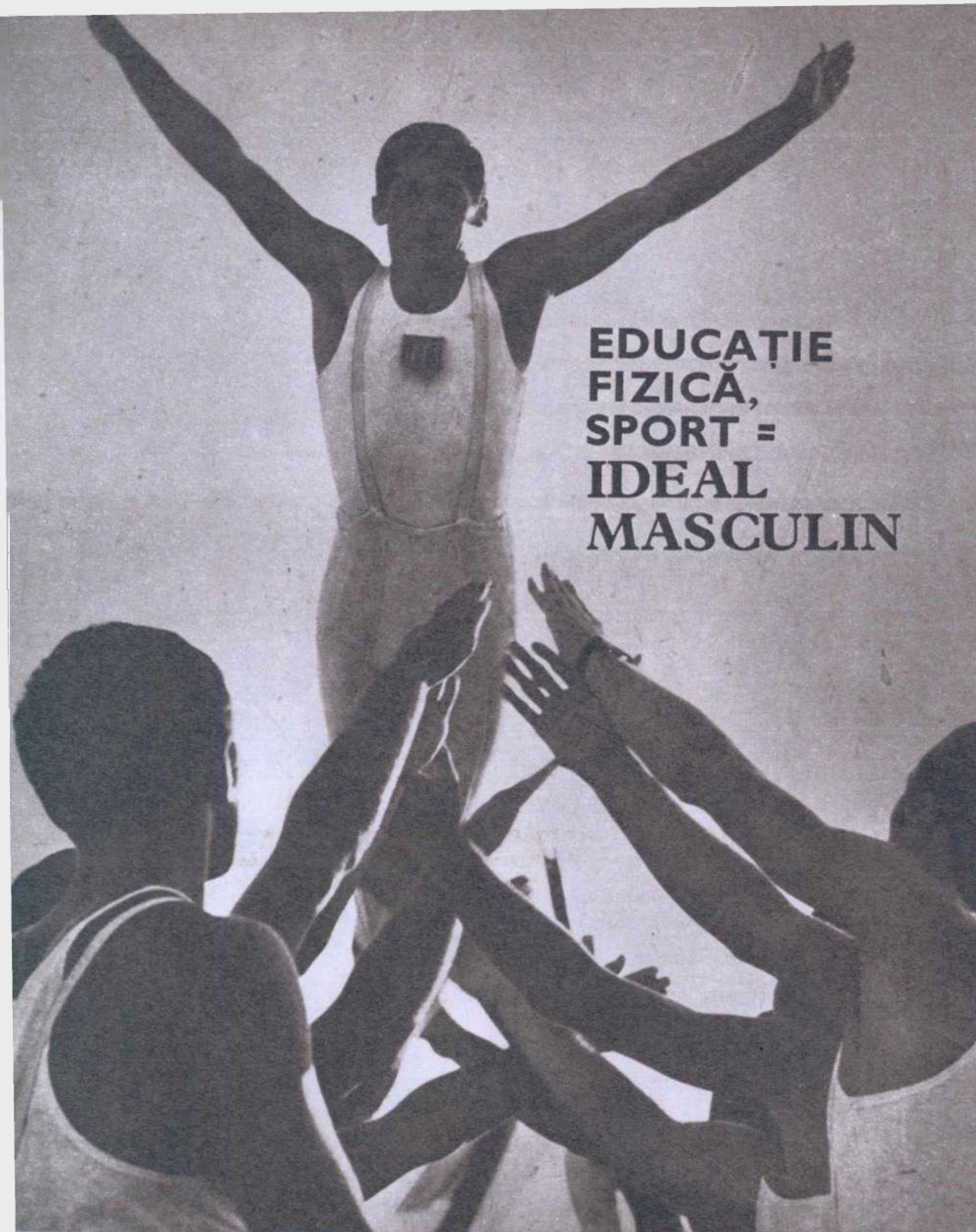
Departate de a fi scop în sine sau — mai știu eu? — goană după glorie, sportul se practica în antichitate tocmai pentru ridicarea calităților truștești. Frumosul, plus țaria fizică prin sport, constituiau prin excelență un ideal masculin de primă importanță... Și, ca să

venim în actualitate, să comparăm atitudinea strămoșilor — sementă, ageră, cutezătoare — cu ceea ce consideră modern în materie unii tineri din zilele noastre, atitudinea de... blegeală, cu umerii lăsați, cu capul plecat, cu privirea pierdută undeva, cugetînd la... nimic! Vai, nu pot să-i sufăr...

— Ce înțelegeți prin «sport de masă»?

— Să vă spun drept, noțiunea mi se pare destul de abstractă și cred că din această cauză ne apare uneori ca un obiect fără conținut. Dacă ar fi să judecăm după unele articole care se scriu pe această temă majoră, prin sport de masă ar trebui să înțelegem obligatia participării la un cros, poate două, pe an. Dar nu asta trebuie înțeles, ci — v-aș ruga să subliniați — educarea NEVOII de a face cu regularitate mișcare în aer liber, exerciții fizice de tot felul, indiferent dacă există sau nu noțiunea sau practica sportului de masă. Mai precis, o educație individuală. Dacă eu fac, din suma eu-rilor se naște ceea ce vrem să denumim sport de masă.

(continuare în pag 4)

EDUCAȚIE FIZICĂ, SPORT = IDEAL MASCULIN

(urmare din pag. 3).

— Se acuză cel mai frecvent lipsa de timp...

— Nu e riguros exact. E mai degrabă o scuză. Cine nu face măcar o vizită pe săptămână? Cine nu pierde măcar o după-amiază culcat în pat? Și dacă ne gândim că tema discuției noastre sînt bărbații, dați-mi voie să găsesc și alte forme de risipire a timpului liber. Ar trebui instalat un obicei de a face, de pildă, 10—15 minute pe zi gimnastică. Și nici nu e nevoie de ceea ce se numește frecvent «condiții». Ce pare acum un sacrificiu, odată intrat în obicei devine ceva normal. Cine mai consideră că pentru spălatul pe dinți — de pildă — trebuie să consacre un timp din alt timp pentru ceva ce i se pare mai util? Nu?

— Cum apreciați propaganda în sprijinul educației fizice a maselor?

— Mi-e greu să vă dau un răspuns... Aș vrea să spun însă că ceea ce mi se pare important este rezolvarea problemei **EDUCATIVE**, în primul rînd. Și dacă acest lucru e rezolvat, aproape că nu mai e nevoie de prea multă pro-

pagandă...

— S-ar putea un pic mai concret?

— Desigur. Este necesar să acționăm asupra factorilor determinanți, care sînt — după părerea mea — părinții, educatorii, dascălii. Apoi să acționăm asupra societății. Fără angrenarea acestora, propaganda sportivă are slabi șanși de izbîndă.

— Asta în ce privește generațiile în formare. Ce facem cu... bărbații?

— Ei, aici treburile stau ceva mai... mai așa... La radio se transmite în fiecare dimineață exerciții de gimnastică. Cîtă lume credeți că o execută? E și greu să faci un sondaj corect. Apoi, există în toate întreprinderile și instituțiile asociații sportive pe lingă sindicate. Cîți practică în mod regulat și organizat sportul? Doar o echipă — două, cel mai adesea de fotbal, în timp ce masa e încă neglijată. Se vorbește prea mult despre un soi de «performanță» care, de fapt, nu e performanță. Iar noi ne mîngîiem uneori cu ideea că, totuși, un număr de oameni care compun

asemenea echipe fac, totuși, sport de masă și uităm cît de puține procente reprezintă aceștia din totalul salariaților și familiilor lor. Iată un teren pe care ar trebui acționat cu mai multă insistență...

— Dumneavoastră, doctorii de specialitate, deosebiți fără măsurători obiective un bărbat sportiv de unul nesportiv?

— Nici măcar nu e nevoie să fii de specialitate. Dintr-o aruncătură de ochi faci deosebirea... Statura, înfățișarea, mina omului, felul cum calcă și chiar cum stă. Și, îngăduiți-mi să adaug că «sexul frumos» nu e tocmai nepăsător față de o asemenea comparație. Dacă ne referim la specialist, distribuția mușchilor, plusul de greutate, rezistența — iată numai cîțiva parametri care îl ajută să deosebească tipul sportiv de cel nesportiv.

— Ce recomandați celui mai ocupat bărbat din lume?

— 15 minute gimnastică de dimineață, să meargă pe jos la serviciu (circa 4 km) și să plece duminică dimineața la Băneasa sau Snagov. Undeva în aer liber. Dacă poate să facă și un sport, ceva, e perfect!

Dacă nu, e destul că se află acolo. Toate acestea duc la depurarea organismului și la echilibrul psihic.

— Și acum care ar fi programul ideal?

— La ce am spus, ar fi de adău ieșiri, după-amiază, într-un parc sau pe o bază sportivă, pentru practica în mod organizat a alergării, tenis, baschet, fotbal, notaj sau înot, după gust. Iar firește, patinaj sau schi. La sfîrșitul săptămîinii, excursii în locuri care nu sînt... oraș.

— Au existat de-a lungul vieții mii de tipuri «ideale» de femei respectiv, de bărbați. Cum imaginați tipul ideal de bărbat al zilelor noastre?

— Intrucît nu beneficiaz de haștagul penelului sau al dălții, va trebui să vă mulțumiți cu o definiție ceva mai abstractă, medicală: echilibru perfect între țesutul osos, mușchii și adipos.

— Natura lucrează în această direcție?

— Da. Și societatea. Viața modernă, grija extraordinară pentru copii din țara noastră, duc la starea de dezvoltare crescută. Există între condițiile de mediu și vrăjmașii noștri, dar avem arme de combatere. Iar cea mai ieftină și mai eficientă o formează exercițiul fizic și sportul, viața în aer liber, în cadrul unui regim de viață corect.

— Cum vedeți bărbatul anului 2000?

— Bărbatul anului 2000 va fi, trebuie să fie evaluat și fizic și intelectual. Dar aceasta nu vine din partea sa. Ne referim adeseori la binefacerile vieții moderne și a științei societății. Fiindcă... fără acestea, ridicarea la gradul de dezvoltare a tuturor componentelor vieții, ar fi ceva așa... Am avut de a face cu o îmbătrînire prematură, prin creșterea procentului de spondilite, spondiloză și lombosciatică. Ar suferi, deci, sistemul locomotor. Durerea ar împinge mai mult la nemiscare și de aici un metabolism deficitar, care duce la intoxicația organismului cu substanțe eliminate normal prin respirație sau transpirație. Ca urmare s-ar tulbura funcțiile mari organelor (respirația, circulația, digestia). În final — diminuarea potențialului de muncă, de viață socială. Ne aflăm deci în fața unei probleme de viață și de moarte. Dacă ceva s-a schimbat în numai 50 de ani se va amplifica vertiginos în următorii 30 în privința dezvoltării științei și tehnicii... Iată de ce cred că orice pierdere de timp în îndeplinirea comandamentului social care ne revine nouă, tuturor celor care lucrăm în domeniul educației fizice și sportului poate avea grave repercusiuni asupra generațiilor viitoare. Acestea nu ne-ar ierta peste 20—30 de ani ceea ce astăzi ne numim frecvent și serios «unel lipsuri în muncă».

— O ultimă întrebare: cum apreciați «pulsul» opiniei publice vis-a-vis de fenomenul sportiv?

— Cînd aveam 14 ani, mama mi mîna să lași patinajul și să mergi la două săptămîni. Și stam la Cișmigiu. «O să cazî, o să răcești o să te lovească...» etc. Nevoțelul meu are acum 14 ani și înoată face patinaj, ciclism, baschet, volei... Cînd îl iau la lotul de atletism unde colaborez, e cel mai fericit. Vreau să spun că atmosfera e cît totuși alta, lumea se... sportivizează. Și să nu uităm de la ce nivel scăzut a pornit țara noastră. Vă imaginați că atunci cînd Dănuț, nevoțelul meu, va fi tată, copiii săi vor face sport din educație familială. Vă amintiți ce spuneam mai înainte despre factorii educativi determinanți...

Interviu realizat de Maria GEORGESCU

BAZE SPORTIVE CU NOTAȚII BUNE ȘI... MAI PUȚIN BUNE

Aspect din sala de sport a orașului Suceava — antrenament al echipei de baschet a Școlii sportive din localitate (sus).

Micile jucătoare de handbal din satul Negostina își dispută balonul cu aceeași îndrăgire ca și sportivele de performanță (mijloc).

Sub îndrumarea atentă a profesorului Ion BONDAR, elevii află cum se dă o pasă corectă (jos).

Cu prilejul scurtului raid prin județul Suceava, am putut să ne dăm seama, pe concret, de felul în care sînt gospodărite și îngrijite bazele sportive. Ca în orice domeniu, în locurile unde am întîlnit inițiativa și hărnicia, bazele sportive cunosc o mare animație de dimineață pînă la ceasuri tîrzii. În alte părți, însă...

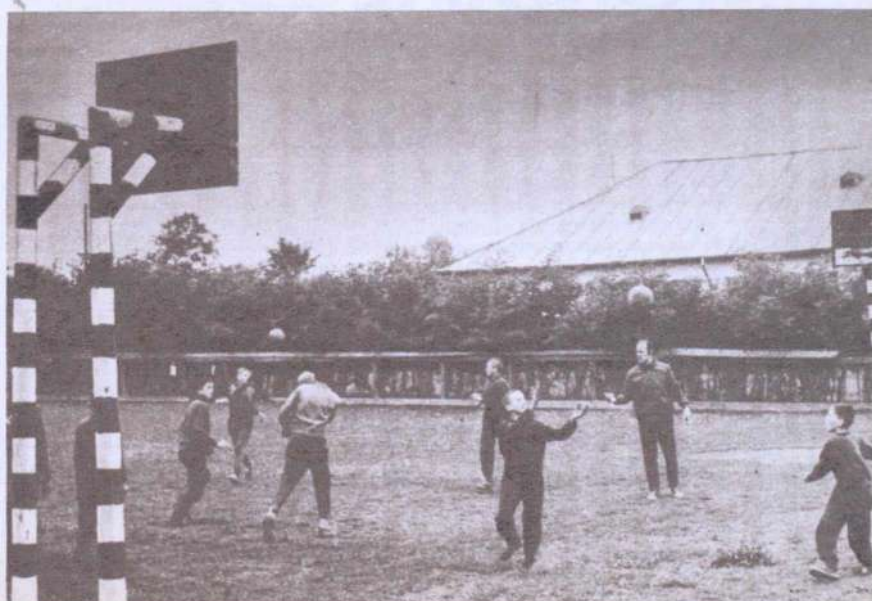
Orașul Suceava... Sala pe care am vizitat-o, situată în cadrul unui complex sportiv, cuprinzînd terenuri de baschet, volei, tenis și handbal, este bine utilitată; am asistat la antrenamentele echipei de volei băieți, din divizia B, și ale baschetbaliștilor de la Școala sportivă. Ultimul antrenament a luat sfîrșit aproape de ora 23, acest fapt neconstituind o excepție: sala este folosită din plin! După un popas la stadionul orașului, am trecut la vizitarea bazelor sportive de pe lîngă școli. Impresia generală este că se poate face mai mult, și nu numai așteptînd ajutoare din afară. E nevoie de mai multă

inițiativă și de sprijin din partea organelor competente. Pentru că nu se poate concepe ca o școală profesională, cum este cea pentru pregătirea specialiștilor forestieri (clădiri noi, moderne, cu internat, școală în care învață sute de tineri), să nu aibă un loc unde elevii să poată, măcar, bate mingea. Un teren a existat în incinta școlii, dar pe locul lui s-a construit... un dormitor, iar alt-teren nu a fost pus la dispoziția elevilor. De ce?

Situat la aproximativ 40 de km de Suceava, satul Negostina (numai 1900 de locuitori) ne întîmpină cu un adevărat complex sportiv, foarte modern și bine întreținut. De la răsăritul și pînă la apusul soarelui terenurile de fotbal, baschet, handbal și volei răsună de larma puștilor din sat. Orelor de educație fizică le urmează miuțe îndrăgite între echipe formate cît ai bate din palme. Minute harnice ale sătenilor din Negostina și pasiunea profesorului de educație fizică Ion Bondar — pasiunea pe care a reușit s-o însușească tuturor — iată «secretul» apariției acestui frumos complex. Credem că satul Negostina ar putea constitui un exemplu. În acest sens, pentru toate comunele din județ.

AI. SIMOC

DUȘ RECE

Gabriel POMETCU (dreapta), singura noastră «medalie» de aur la Berlin, va încerca să-și demonstreze valoarea și la campionate. Va reuși el, oare, să... treacă de campionul european Aurel Dumitrescu (stînga) de care a fost învins în campionatul de anul trecut?

Foto: Aurel NEAGU

Înfrîngerea peste poate a boxeurilor noștri în turneul internațional de la Berlin a fost prea severă ca să nu vorbim despre ea, chiar la această dată tirzie, impusă de periodicitatea revistei noastre. N-am fost acolo, nici un ziarist român nu a fost acolo, așa că ne îngăduim să facem câteva considerații din ceea ce am văzut la televizor (foarte puțin), din ce am citit și am auzit.

Reamintim, dacă e nevoie, că la acest turneu amical de primă mărime, la care au participat valori olimpice și europene, noi am aliniat o formație incompletă. Am trimis, totuși, doi campioni europeni (Ciucă, Alexe), doi «vice» (Zilberman, Monea), un ex-campion european (Giju) și nu numai că nu a câștigat nici unul, dar au fost învinși (cu excepția lui Alexe) înainte de limită.

Nu sintem pentru «cenușă în cap» și nici pentru jeleli la răspintie. Nu ajută la nimic și cel mai adesea nu sint sincere. Ce așteptam era o analiză realistă care să explice și nu să scuze eșecul campionilor noștri. Dar numai unul dintre antrenorii prezenți la Berlin (Constantin Dumitrescu) a «văzut» cauza înfrîngerilor: pregătirea necorespunzătoare a sportivilor noștri pentru un turneu atât de puternic. Cel de-al doilea antrenor (Ion Chiriac) a apreciat că este vorba numai de o înlănuire de... ghinioane. Considerăm că explicația este valabilă numai în «cazul Ciucă». În rest...

Acceptăm ideea că un boxer superior adversarului său poate totuși să piardă datorită unui singur pumn. Dar, la Berlin, majoritatea băieților noștri s-au întâlnit cu asemenea lovituri, parcă le-ar fi căutat cu lumina. Ne între-

băm și această întrebare o adresăm și antrenorului Ion Chiriac, care de nu i-a... atins «ghinionul» și ceilalți campioni europeni, pe George Orban și pe Tregubov sau campionul olimpic Sokolov? Permiteți să răspundem tot, ei au ținut la «firmă» și s-au prezentat bine pregătiți.

Dar oare numai antrenorii și răspunzători de rezultatele și ale boxeurilor noștri în turneul la Berlin? Se pare că și consilierii cluburilor Steaua și Dinamo scăpat din mină secțiile de box, care noi le-am numi de «linia în și care le-au făcut faimă». Cine ne-am putea explica altfel puțin interes față de felul în care s-au pregătiți nu niște sportivi oarecâte speranțe, ci campioni europeni?

În cazul de față nici federația în special antrenorul federației Alexandru Vladar nu pot afirma și-au îndeplinit conștiințos îndatoririle. Slabul control efectuat perioada de pregătire explică, parte, k.o.-urile și abandonul boxeurilor noștri la Berlin. Este neglijență gravă, asupra căreia îngăduim să atragem atenția. În fapt, unele tare ale boxului nostru au mai făcut obiectul rubricii față. Am mai amintit că anumite forme de campionat (cum ar fi cel pe echipe) nu aduc nimic bun decât meciurile publice și galele internaționale cu adversari de valoare au devenit rarități, dînd posibilitatea să se escamoteze lipsa în pregătirea boxeurilor. Facem ca cu străini bătuți pe jumătate înaintea primului gong (de pildă în Franța și Scoția), dar nu uităm: le apreciem ca «victorii de prestigiu». Sint lipsuri mai vechi, și

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL XXXVIII

Am făcut cunoștință pînă acum cu lumea pugilistică antică, cu pionierii boxului modern, cu marii campioni ai ringului de la sfîrșitul secolului XIX, v-am prezentat așii careului magic de la începutul secolului nostru. Cu acest număr începem o nouă povestire: momente din viața fostului campion mondial Cassius Clay.

Petre HENT
și
Paul OCHIALBI

CASSIUS CLAY

Deși ca număr de meciuri profesionale palmaresul fostului campion mondial Cassius Clay este foarte sărac în comparație cu cele ale înaintașilor săi, Clay figurează astăzi în galeria marilor ași ai ringului. Cariera sa de boxer profesionist s-a întrerupt în plină glorie, după numai 29 de meciuri. Motivul este binecunoscut în întreaga lume: refuzînd să se prezinte la încorporare pentru a lupta în războiul nedrept din Vietnam, Cassius Clay a intrat în conflict cu autoritățile militare ale Statelor Unite. Drept pedeapsă pentru actul său de «nesupunere», fostul campion al lumii a fost suspendat și condamnat de către autoritățile americane.

Titlul la categoria grea a fost declarat vacant, iar Clay urma să facă cinci ani de închisoare și să plătească o amendă de multe mii de dolari. Toate acestea se petreceau în 1967. Au urmat o serie de procese în urma cărora Cassius a pierdut, plătiind numeroși avocați, mai tot ce câștigase pe ring în ultimii ani.

Între timp, fostul campion a aderat la o sectă religioasă primind numele de Muhammad Ali.

Depart de corzile ringului, Clay este prezent, însă, în sălile tribunalelor, unde luptă pentru libertatea sa. Și cînd, în sfîrșit, este achitat, lumea constată surprinsă că fostul campion declară că nu va mai urca în ring deoarece... noua sa religie îi interzice acest lucru. Ba, mai mult, el cere tuturor cunoscuților săi să nu-l mai cheme decît pe noul său nume, Muhammad Ali, deoarece Cassius Clay îi amintește de perioada în care «a fost sclav».

Se pare, însă, că situația financiară tot mai precară i-a zdruncinat pe undeva noul crez, deoarece Clay s-a zăbărit, mai apoi, foarte mult pentru a obține o altă licență de boxer, singura sa profesie. Și a reușit să obțină această licență din partea organizațiilor sportive ale statului Mississippi. După aceasta, Muhammad Ali — cum îi place să i se spună — a promis că nu va sta cu mîinile la piept, ci își va relua antrenamentele, pregătindu-se pentru reintrare, pentru recucerirea titlului. Dar cum această... reintrare este mereu amînată, el fiind în prezent una dintre marile atracții ale teatrelor de revistă de pe Broadway, să amintim principalele momente ale carierei sale sportive care l-au făcut celebru.

«ANUL FERICIRII»

Cassius Clay s-a născut la 17 ianuarie 1942 în orașul Louisville. Copilăria și-a petrecut-o în cartierul sărăcăcios al negrilor. Foarte vorbăreț și gata oricînd să-și impună punctul de vedere cu ajutorul croșecelor, el a devenit, după cum singur mărturisește, «șeful colegilor de joacă». Cassius Clay nu a învățat nici o meserie. Ii plăcea să cînte și să danseze, să hoinărească și să asiste la meciurile de box. Această din urmă preocupare era marea lui pasiune.

În februarie 1957, Willie Pastrano, fostul campion mondial al «semigreilor», venise la Louisville pentru meciul cu John Holman. Cassius Clay s-a dus și a asistat la un antrenament al campionului, apoi i-a telefonat antrenorului acestuia, Angelo Dundee, rugîndu-l să-l primească pentru o discuție, deoarece el, Cassius, este «cel mai bun boxer amator din oraș». Dundee, amuzat de această autoprezentare, i-a fixat lui Clay o întâlnire, la care a fost prezent și Willie Pastrano.

Dundee și Pastrano s-au distrat cîteva minute cu simpaticul și vorbărețul băiețuș negru, care avea pe atunci doar 15 ani și nu prea arăta a fi «cel mai bun boxer amator din oraș». Cu atît mai mare a fost uimirea lor cînd Clay, după ce l-a întrebat pe Pastrano cît timp se antrenează pe zi, cîți kilometri aleargă, dacă fumează sau consumă alcool, la ce oră se culcă seara etc., l-a rugat pe Dundee să-l lase să facă cîteva reprize la mînuși cu Pastrano. Învensit de îndrăzneala băiețului și foarte curios să vadă ce știe, Dundee a acceptat, rugîndu-l pe Pastrano să aibă mare grijă să nu i se întîmple un accident «copilului

ring magazin

care numai o pregătire cu totul excepțională (deci se poate!) înaintea europenei le-a dat după paravan, dar, după cum se vede, nu le-a anulat.

Peste câteva zile încep campionatele naționale. Boxeri cu multe titluri de apărare vor trebui să se așeze în tribună, privind spectacolul în care ierarhia valorilor va fi amestecată de noi să mai știm ce să credem. Ba, mai mult, pentru a le face o... surpriză «mijloacilor mici» care s-au pregătit și sînt «în formă» acum, cînd începe campionatul, federația a hotărît ca ei să-și dispute titlul prin luna decembrie. Aceasta pentru a-i da posibilitatea campionului Ion Gôrffi (angajat în preparativele pentru «europenele» de tineret din Ungaria) să-și apere centura. Ce vor zice atunci campionii Ciucă și Monea care, oricum, au mult mai multe titluri de apărare?

Dar să revenim la turneul de la Berlin. Lecția aspră primită are un mare merit: un duș rece ne-a trezit din reveria ce ne-a cuprins în seara zilei de 8 iunie 1969. Și acest duș rece l-am primit, din fericire, într-un turneu amical, ale cărui medalii au o strălucire mai mult modică. Era mai rău să pățim rușinea la «europene» sau la Jocurile Olimpice...

Cu ochii la ce ne va da echipa de tineret și campionatul național, să trecem de îndată la refacerea terenului pierdut. Că doar avem aceeași antrenori capabili, dar cu mai multă experiență, boxeri de valoare, dar cu mai multă experiență, tineri tot mai dornici și mai în stare de a se consacra. Și în plus, un plus foarte important, s-au mai construit săli de sport, unele special pentru box, în câteva orașe ale țării. Așa că...

Petre HENT

VĂ MAI ADUCEȚI AMINTE de fostul campion mondial al «greilor», Ezzard Charles, unul dintre puținii boxeri care se pot mindri cu o victorie în fața lui Joe Louis? Iată-l în imaginea alăturată, împreună cu fiul său, pe aeroportul din Cincinnati. El a fost invitat în orașul amintit pentru a participa la festivitatea organizată în onoarea sa cu prilejul primirii în «Galeria celebrilor boxeri de la Hamilton».

MAC FOSTER (nu-l confundați cu Bob Foster, campionul lumii la categoria semigrea) se anunță ca un serios pretendent la titlul mondial al «greilor». Nu de mult, el l-a făcut k.o. în primul

rund pe Zora Folley, fostul șalanger la sceptorul pugiliștilor de categorie grea, care în meciul amintit a făcut cunoștință cu podda de 5 ori în numai două minute și 35 de secunde. Mac Foster, care locuiește în Fresno (California), se află în prezent pe locul trei în clasamentul celor mai buni boxeri de greutatea sa. Printre învinșii lui Bob mai figurează Cleveland Williams, Thad Spencer și Roger Russell, «executați» în mai puțin de trei reprize.

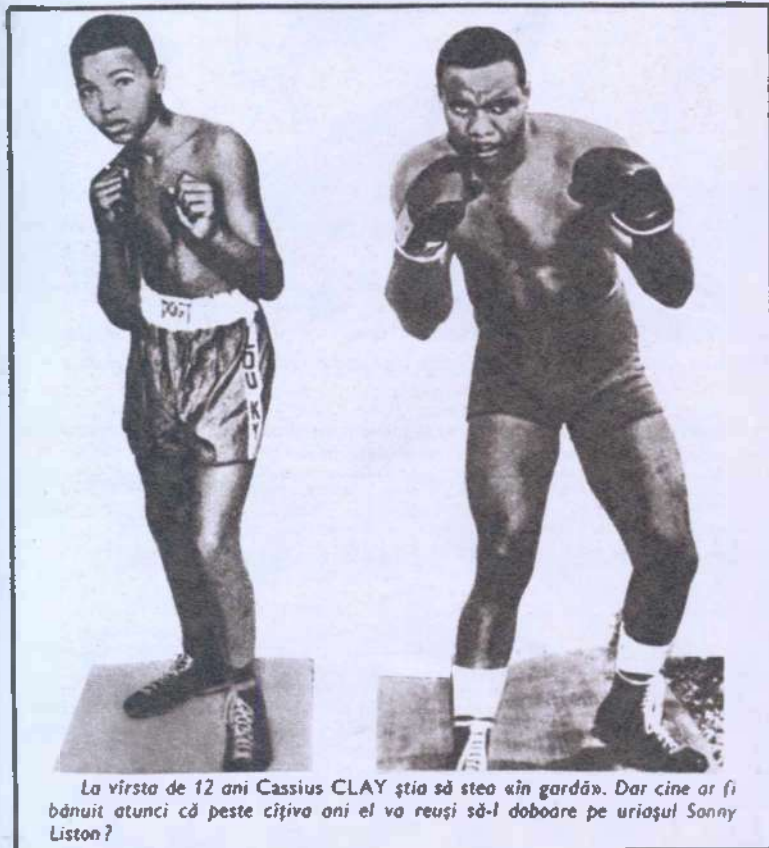
MEDALIATUL CU AUR la J.O. din Mexic, «greul» George Foreman, neinvins în cariera de profesionist, continuă seria victoriilor. Iată-l cu prilejul unei reuniuni care a avut loc la New York, făcîndu-l k.o. în repriza a cincea pe Jack O'Halloran. Învingătorul lui Ion Alexe la J.O.,

admirator al pugiliștilor români, le-a trimis lor și cititorilor noștri această fotografie cu autograf.

George Foreman

CAMPIONUL MONDIAL de box la categoria grea, Joe Frazier, își petrece timpul liber plimbîndu-și copiii cu motocicletă. El a declarat ziaristilor că dacă nu ar fi practicat boxul, ar fi atacat recordul mondial la clasa... 500 cmc.

La vîrsta de 12 ani Cassius CLAY știa să stea «în gardă». Dar cine ar fi bănuit atunci că peste cîțiva ani el va reuși să-l doboare pe uriașul Sonny Liston?

ăsta simpatic. Și Dundee scrie despre această «întîlnire» dintre Clay și Pastrano: «Sincer să fiu, băiatul a fost uluit. Pastrano a venit la mine și mi-a spus: lovește tare și e sprinter ca o pisică. Lovește cînd nu te aștepti, din toate pozițiile. De atunci Clay a fost cu noi tot timpul, la masă, la cinema și în seara galei l-am luat cu mine să-l vadă pe Pastrano. Clay era un tip foarte popular la Louisville. Îi saluta pe toți cunoscuții, le strîngea mîna și stătea cu ei de vorbă în termeni foarte amicali. l-am prezis acestuia tînr o mare carieră».

Angelo Dundee și-a dat seama atunci că băiatul simpatic cu care se împrieteniise la Louisville va avea o carieră frumoasă în box, dar nici prin gînd nu i-a trecut că peste cîțiva ani va fi campionul lumii iar el, Dundee, îi va sta în colț, ca manager...

Palmareșul boxerului amator Cassius Clay este impresionant: peste o sută de victorii și doar opt înfrîngeri. Cele mai frumoase rezultate le-a obținut în 1960 — «anul fericirii», cum l-a numit el. Mai întîi a cucerit titlul de campion amator al S.U.A. la categoria semigrea. Apoi, la Chicago, își înscrie numele pe lista cîștigătorilor tradiționalei competiții «Golden Glove» (Mînușa de Aur). Și ca o incununare a acestor mari victorii, Cassius Clay este selecționat în echipa olimpică a Statelor Unite pentru J.O. de la Roma, care au avut loc în același an 1960. Confirmîndu-și valoarea, Clay cucerește și titlul olimpic la categoria semigrea, învingîndu-l în finală pe campionul polonez Jerzy Pietrzykowski, cunoscut și iubitorilor sportului cu mînuși de la noi din țară. Finala olimpică a fost ultima evoluție a lui Cassius Clay pe ringul amatorilor.

Tot în 1960, la 29 octombrie, în orașul său natal, Louisville, Cassius Clay debutează ca profesionist într-un meci de șase reprize contra lui Tunney Hunsaker, pe care îl învinge la puncte. Hunsaker este unul dintre puținii adversari ai lui Clay care au reușit să termine meciul în picioare.

În 1961, tînră vedetă a ringurilor americane susține opt meciuri, obținînd tot atîtea victorii, dintre care 6 prin k.o. În anul următor își «knockoutează» toți rivalii, printre care se numără și fostul campion mondial, Archie Moore. Dar să nu uităm că celebrul Archie era la sfîrșitul impresionantei sale cariere. Este adevărat că a pierdut prin k.o. în fața lui Clay, dar e bine să reținem că în timp ce Archie avea 49 de ani, Cassius implinise abia 20...

În 1963, după ce îi învinge pe Charlie Powell și Doug Jones, Clay vine în Europa, la Londra, să-l înfrunte pe englezul Henry Cooper. Meciul a durat doar cinci reprize, boxerul american înscriindu-și încă o victorie prin k.o. în palmares.

Avînd acum o toarte frumoasă carte de vizită, Cassius Clay a început pregătirile pentru marea aventură: tentativa de a cuceri titlul mondial, deținut de uriașul Sonny Liston.

(Va urma)

Plutonul Inotătorilor noștri frunzași continuă să fie condus cu autoritate de către Marian SLAVIC.

CONFIDENȚELE UNUI PIX AMATOR DE NATAȚIE

Un coleg, care și-a «specializat» tocul în problemele fotbalului, m-a întrebat dacă nu cumva pixului meu, mare amator de natație, nu i s-a uscat pasta, de necaz, că sportul preferat se cam... bălăcește în mediocritate.

Profund jignit, pixul a sărit în sus de un stinjen. A oftat o dată, și încă o dată, și de îndată ce s-a calmat a prins să aștearnă pe hîrtie rîndurile care urmează.

Anul acesta, este adevărat, bucuriile nu m-au prea răsfățat, dar nici nu mă pot plînge că m-ar fi ocolit în mod sistematic. De pildă, cum puteam rămîne indiferent și cum puteam să nu mă bucur în fața acțiunii *Delfin '70*? Mii și mii de copii au învățat pentru o vreme oară în acest an să înoate, puzderie de tineri avînd ocazia să guste din plăcerile întrecerilor oficiale, organizate după tipicul dispuștelor de amploare, cu starter, cu arbitri cronometristi etc. etc. Am fost încîntat și încîntarea mi-o exprim feliicitînd orașele Oradea, Ploiești, Timișoara, București, centre unde «*Delfinul*» s-a bucurat de o mai mare atenție. Cît de bine ar fi fost dacă și la Constanța, la Cluj, la Tulcea, la Galați, la Iași, la Craiova, la Giurgiu sau la Oltenița interesul față de competiția inițiată de către Consiliul Național al Pionierilor, în colaborare cu U.T.C. și Ministerul Învățămîntului, s-ar fi materializat prin acțiuni concrete și nu doar prin vorbe și dispoziții sterile. În acest caz, am certa convingere, recordul de participare (peste 400 de copii), marcat în acest an la campionatul național al celor mai mici inotători, ar fi fost de o și mai bună valoare. În orice caz, acți-

nea «*Delfin '70*» este de dorit să fie continuată cu «*Delfin '71*», «*Delfin '72*» etc., dar bineînțeles cu retușurile și completările de rigoare, cu abandonul total al formalismului în schimbul unei munci dusă cu toată răspunderea și seriozitatea.

Dacă această acțiune, *Delfin '70*, ar fi fost singura mea bucurie în sezonul care s-a încheiat, și tot nu aș fi avut motiv să mă indispuș. Am mai avut însă și altele satisfacții. Anul acesta, natația s-a îmbogățit cu noi și noi bazine, cu baze sportive moderne, ca de pildă bazinele olimpice de la Galați și Iași, bazinul acoperit de la Complexul sportiv «23 August» din București și altele. În privința performanțelor, Marian Slavic a fost la înălțime cu noul său record de 1:59,5 la 200 m liber, ca și cu locul 8, cucerit de el la «europenele» de la Barcelona. M-a mai încîntat Vasile Costa care însă continuă să scoată timpi buni în competiții de mai mică amploare și se împotmolește, precum... novicele la mai, atunci cînd este vorba de un campionat european. Și cam tot astfel s-a întîmplat în acest an și cu Agneta Sterner, posesoarea unui excelent record de 2:34,9 la 200 m delfin, pentru că la Barcelona să nu poată rea-

liza decât un nesemnificativ 2:39,4.

După modesta mea părere de... pix, opinia secretarului federal Constantin Mihai, privind unele greșeli, care s-au făcut cu pregătirea sportivilor în cadrul cluburilor, este perfect întemeiată. Anul acesta s-a renunțat la pregătirea centralizată, dirijată și controlată de către federație în favoarea pregătirii sportivilor numai în cadrul cluburilor. În aceste condiții, cluburile au căutat să beneficieze cît mai mult de orele și spațiul rezervat lor pentru antrenamente, introducînd în pregătire, pe cite un singur culoar un număr de 4-5 pînă la 10 sportivi. În asemenea condiții inotătorii frunzași nu și-au mai putut desfășura antrenamentele în mod satisfăcător și așa se și explică numărul mai mic de recorduri naționale obținut în acest an față de cel înregistrat anul trecut sau în urmă cu doi ani.

Experiența anului 1970 arată că pentru noul sezon va trebui neapărat să se reintroducă pregătirea centralizată a sportivilor și aceasta cu atît mai mult cu cît acest gen de pregătire a fost adoptat încă de mult de numeroase state cu o natație puternic dezvoltată, ca de pildă S.U.A., U.R.S.S., R.D. Germană, Ungaria, iar recent R.F. a Germaniei, Franța și Bulgaria.

Nu s-ar putea înființa oare licee speciale cu program de natație, așa cum s-a înființat la Cimpulung Muscel un liceu de atletism, în orașul Gheorghie Gheorghiu-Dej un liceu de gimnastică, la Predeal și Sinaia licee cu

specializarea schi? Și în natație, ca și în alte discipline, timpul elevilor dedicat studiului, pregătirii sportive, trebuie cît mai armonios împletit căutîndu-se să se elimine pe cît posibil, timpii morți în care intră, printre altele, orele pierdute cu transportul la școală și de la școală acasă. Un liceu cu un internat pentru sportivi, cu ore speciale de pregătire în natație, laț de la ce ar trebui să se pornească, experimenta deocamdată în Galați, unde bazinul acoperit și cel olimpic oferă condiții excelente de lucru și se găsesc doar la o aruncătură de băț sediile unor licee...

Bucuriile pe care le-am amintit aici, ca și altele, cum au fost atenția pe care Resita continuă să o acorde natației (cu singura obiecție abandonarea nejustificată din pregătire a Ancăi Andrei preocupările laudabile ale Ploieștiului în direcția inotului, cu provocarea la întrecere declarată tacit de către sofiul Mitrofan antrenorilor bucureșteni și reșițeni, toate acestea nu au putut fi întinsecate de către unele lucruri cu adevărat neplăcute care s-au profilat în natație. Printre ele (și poate cea mai neplăcută situație înființată în natație) slaba preocupare pe care o acordă inotului în centre cu nu mai puțin de 10 bazine acoperite, dar fără nici un campion național 1970. Este vorba de orașul Cluj. Despre situația intolerabilă a natației clujene promiț să vă informez într-un număr viitor al revistei și o voi face cît mai grabnic, altfel mi se simt, că de necaz, chiar m se va usca pasta...

G. ȘTEFĂNESCU

Agneta STERNER, una dintre puținele noastre inotătoare remarcate în sezonul de curînd încheiat.

Este greu să realizezi performanțe atunci cînd la antrenamente ești nevoit să-ți desăvîrșești pregătirea inotînd cu alți 2-3 și chiar 5 parteneri pe același culoar.

LJUBLJANA 70

CAMPIONATELE MONDIALE DE GIMNASTICĂ

Liceul cu program de educație fizică din orașul Gheorghiu Gheorghiu-Dej este reprezentat la C.M. de gimnastică de cîteva din cele mai bune eleve. Printre acestea se numără și Elisabeta TURCU (în fotografia de sus) care în 1968 a obținut la Moscova locul I în Cupa speranțelor olimpice.

Paula IOAN (fotografia din dreapta) se impune tot mai mult în ultima vreme prin calental și pregătirea sa fizică. A cucerit spectatori la ultimele concursuri interne (sărituri și aterizări impecabile).

Prin grație și expresivitate desăvîrșită, elita gimnasticii mondiale se întrece în aceste zile pentru a ridica la cote maxime exigența în calitate a exercițiului fizic. La Ljubljana se desfășoară unul dintre cele mai importante evenimente sportive ale anului: **CAMPIONATELE MONDIALE DE GIMNASTICĂ**. Sportivii români participanți la această întrecere de prestigiu au intrat în concurs cu speranța că pregătirea lor atât la exercițiile impuse cît și la cele liber alese îi va situa pe locuri fruntașe în ierarhia internațională.

Larisa PETRIK — campioana a U.R.S.S — una dintre candidatele la primele locuri pe podiumul de onoare al C.M.

...În adierea vîntului, cele 34 de steaguri ale țărilor participante la «mondiale» colorează festiv silueta impunătoare a sălii Tivoli. Locurile pentru zilele de concurs au fost reținute cu mult timp înainte, așa că mulți dintre iubitorii «artei mișcării» cu greu mai găsesc acum bilete de intrare la Sala sporturilor, pentru a-i vedea evoluînd pe cei mai buni gimnaști din lume în veritabile spectacole ale măiestriei lor. Este normal să fie așa, deoarece ațișele prezente pe marile artere de circulație ale Ljubljanei anunță nume sonore ale gimnasticii mondiale: sovietica Larisa Petrik — remarcabilă prezentă de la Olimpiada din Mexic, Karin Janz (din R.D.G.) — campioană europeană absolută în 1969, Akinori Nakayama, cel mai bun gimnast al Japoniei — cu mari șanse la medaliile de aur ale «mondialelor» (pe care l-am văzut și la București în intîlnirea amicală de săptămîna trecută).

Continuînd tradiția în ceea ce privește colecționarea de medalii (29 de aur, 24 de argint și 24 bronz, cucerite la edițiile anterioare ale C.M.) și de data aceasta echipa R.S. Cehoslovace are gânduri serioase. Se pare că dintre tinerele speranțe cehoslovace prezente în întrecere, gimnasta Bohunka Rimna-

kova se apropie cu pași repezi de precursora sa Vera Ceaslavska.

Alături de gimnastele din Polonia și Franța, echipa noastră feminină figurează pe listele de concurs în grupa C. Ea a fost urmărită cu atenție la exercițiile impuse și apoi la libere-alese. Elena Ceampelea s-a remarcat și de astă dată ca o personalitate în lumea gimnasticii, evoluția ei fiind răsplătită cu nenumărate aplauze. Băieții concurează în grupa D, împreună cu sportivi din Japonia, Elveția, Austria și U.R.S.S. Este interesant de văzut cum se comportă în continuare Mircea Gheorghiu — tînărul sportiv al clubului Steaua — care la recentele finale ale campionatului republican s-a prezentat ireproșabil, cu exerciții care conțin elemente de mare dificultate, apreciate pe plan internațional.

...Carnetele cu însemnări ale «mondialelor» sînt abia la primele file. În cîrînd rezultatele și învățămintele de la LJUBLJANA-'70 vor constitui pentru sportivi punctul de pornire într-o nouă etapă a pregătirii lor în vederea lui MÜNCHEN-'72. Dar pînă atunci, să le urăm sportivilor noștri mult succes!

Mircea PATRICHI

Akinori NAKAYAMA (Japonia) — campion mondial la sol și bară în 1966, campion olimpic la inele, paralele și bară, 1968.

Zulema BREGADO — campioană absolută a Cubei, una dintre cele mai apreciate gimnaste de peste ocean.

Peter ROHNER — component de bază al echipei Elveției, s-a remarcat și la «internaționalele» de la București.

Agnes BANFAI — o tînără gimnastă maghiară care s-a impus în ultima vreme prin exerciții dificile la bară și sol.

VISURILE PROGRESULU

PROGRESUL

1970
—
1971

Sus: FLORIAN MARINESCU, MĂNDOIU
GRAMA, MANTA, ȘTEFAN MARINESCU, D
NU IORDAN, DUMBRAVĂ.

Jos: RADU IONESCU, RAKSI, DUDU GEO
GESCU, MATEI, BELDEANU, NĂSTASE.

PENTRU ALBUMUL DUMNEAVOASTRĂ

Foto: Paul ROM

Am scris odată, în paginile revistei noastre — sint doi ani de atunci — un articol de prezentare a echipei Progresul, cu titlul «Progresul nu mai vrea să fie un salon al refuzaților». Acest titlu sintetiza situația de fapt din sinul «celeia de a patra puteri bucureștene». Titlul promitea, pentru a nu știu cîta oară, renunțarea la ideea de a face din echipa Progresul un refugiu al jucătorilor epuizați în disputa primilor trei mari — Dinamo, Steaua și Rapid.

În ciuda titlului, Progresul a continuat să rămînă însă un «salon al refuzaților», fiind împinsă în această direcție de luptă continuă pentru supraviețuire în prima divizie. Incapabilă să vadă dincolo de etapa următoare, echipa trăia de la o săptămînă la alta, recurgînd la adevărate echilibristici pentru a putea face față.

Marea dramă n-a întîrziat să se producă. Acum un an și ceva, la Constanța, în ultima etapă a campionatului, Progresul părăsea prima divizie în urma unei adevărate lovituri de teatru, care transformase ultimele minute ale returului într-un adevărat cazan clocotitor. Golul înscris de Badea la Constanța, în poarta Progresului, în minutele în care Argeșul se salva cu un miraculos 3-0 la Tîrgu-Mureș, a trimis Progresul în divizia B.

Șocul a fost dureros, ca întotdeauna în asemenea situații. În perspectiva timpului, însă, acest șoc a

reprezentat de fapt, actul de naștere al noii echipe a Progresului.

Deciși să pună capăt eternului «mers pe sîrmă» între A și B, «bancarii» și-au dat seama că frumoasa lozincă care respingea ideea «salonului refuzaților» trebuia întărită prin fapte. Una din primele măsuri a fost aducerea la conducerea tehnică a echipei a tînarului antrenor Victor Stănculescu, în baza principiului că o idee nouă trebuie servită de un om tînar.

Pornind pe drumul acțiunilor de înnoire, Progresul n-a căzut pe panta radicalismelor. Dublarea lui Victor Stănculescu cu vechiul internațional Caricaș a fost o altă probă de maturitate.

Anul petrecut în divizia B a fost folosit într-un mod foarte judicios. Cuptul de antrenori al Progresului a refuzat să recurgă la măsuri spectaculoase, preferînd munca în profunzime. Pe deasupra tuturor mijloacelor de construcție a echipei s-a situat, însă, orientarea spre tineretul din «parcul cu platanii» al Progresului. Așa se face că Dudu Georgescu, Beldeanu și Năstase au deschis ușa vestiarului primei echipe. Împreună cu ei, a apărut și talentatul Sandu Mircea, crescut de vechiul entuziast al fotbalului nostru, prof. Traian Tomescu.

Pentru că am adus vorba despre profesorul Traian Tomescu, este momentul să consemnăm marile merite ale «noului Progresul» în creșterea tinerilor

fotbaliști. Spunînd «noul Progresul» ne gîndim la primul rînd la un trio trecut de mult de prima tînetă. Este vorba de antrenorii Kluge, Gorgorin și mînicul Baraș, care au merite incontestabile în tîierea tradiției «tineresti» în parcul de pe str. Staicovici.

Progresul a început actualul campionat cu bine decît ne-am fi așteptat. Punctele au apărut pînă acum și mai ales rezistența opusă unor ca Dinamo, U.T.A. și Farul, lasă impresia că Progresul va putea lucra în liniște de-a lungul acestui campionat, fără obsesia «lanternei roșii», care rezervată aproape cu putere de lege tuturor promovate.

Progresul-1970 este o echipă de mijloc a campionatului nostru. Pilonii săi sînt cei doi fundași rimentaji (Măndoiu și Dumbravă), «motorul» mijlocului terenului care se numește Beldeanu, zerva de inteligență reprezentată cînd de Matei, și forța de șoc, asigurată de viitorul Dudu Georgescu, al cărui talent reușește să împiedice pînă și propriul său profil de jucător împede pentru toată lumea faptul că Dudu va fi viitor mare mijloc.

Desigur că Progresul mai are foarte mult de lucru la toate capitolele. Deocamdată, însă, ni s-a impus faptul că antrenorii dau dovadă

ELDEANU

Unul din jucătorii de talent crescuți în rucul cu platanii. Foarte tânăr (născut în com. Dobroiești, 5 martie 1951), Beldeanu a învățat să joace fotbal la Progresul. Se remarcă printr-o excepțională capacitate de efort, care face din talentatul locaș «sub douăzeci de ani» un om preț pe tot terenul. Dacă Beldeanu va reuși să paseze mai precis și va adăuga la marea capacitate de efort un mic schimbător de viteză, el va putea ținti spre orice obiectiv. În momentul de față, Beldeanu, mult prea «receptiv» la stima pe care i-o acordă suporterii Progresului, își supralicitează oarecum posibilitățile, recurgând excesiv la «asa lungă», care permite echipelor aduse să «taie» jocul echipei sale. Să sperăm că Beldeanu va reflecta asupra «ascensiunii» sale, pentru a evita surprizele «saltilui peste cal».

DUDU GEORGESCU

Pentru numeroșii suporterii ai Progresului, care susțin, de altfel, că sînt mai mulți decît «fanaticii» Giuleștilor», Dudu Georgescu este un fel de Dumitrache al echipei lor. Într-adevăr, Dudu Georgescu a început să strălucească cu viteza meteorică a lui Dumitrache. Deși sînt deosebiți ca temperament, amîndoi au o armă de temut — lovitura cu capul — care ne face să le uităm unele defecte. Dudu Georgescu (născut în București, la 1 septembrie 1950) rămîne un mare talent în devenire. Deși avem impresia că Dudu are toate calitățile necesare unui mijlocaș, faptul că el este folosit în prima linie rămîne un lucru pozitiv, deoarece acolo, în «focul bătăliei», se călesc voințele. Indiferent de dezvoltarea sa în cadrul echipei, Dudu Georgescu rămîne o mare performanță a «școlii de fotbal» a fostului salon al refuzatilor.

DUMBRAVĂ

Actualul fundaș stînga al Progresului nu face parte din «noul val» și nici n-a fost crescut de Progresul (Vasile Dumbravă s-a născut la 1 noiembrie 1941 și a învățat să joace fotbal la Steaua). Recrudescența de formă a lui Dumbravă este, însă, pilduitoare pentru noul climat care există la Progresul.

După cîțiva ani buni petrecuți la Constanța, unde «chemarea mării» a făcut din Dumbravă mai mult un căutător de iluzii decît un fotbalist, iată-l pe puternicul fundaș stînga revenind în prima linie a jucătorilor cu nr. 4 din țara noastră, deși anii irosiți păreau să fi încheiat o carieră sportivă care se anunța foarte promițătoare.

Această fotografie oferită lui Vasile Dumbravă reprezintă recunoașterea calităților lui și vrea să fie un nou îndemn pentru talentatul fundaș, care ar putea să joace și mai bine decît o face astăzi.

IND PULSUL REVINE LA NORMAL

Că despre jucătorii de fotbal se spune că mor de două ori — prima oară cînd părăsesc sezonul — despre antrenori se spune că «mor» în fiecare duminică. Fotografia de față reprezintă momentul unei pauze, «susținut» de trio-ul Stănculescu-Caricaș-maserul. Așa cum se vede și din fotografia noastră, antrenorii Progresului

nu sînt «în marginea infarctului», cum susțin, oarecum superior, antrenorii celorlalte discipline. Pe chipul lui Stănculescu și Caricaș se poate citi concentrarea și echilibrul. Părăsind aceste considerații... grave, să-l privim și pe foarte relaxatul maser Tudose, care deține recordul... selecțiilor în echipa națională. În ultimii 6—7 ani, maserul Tudose s-a aflat în vestiarul echipei noastre naționale la toate meciurile, cu excepția jocului România—Italia 0—1.

1. Încercînd să facă din linia de mijloc a echipei un întregul său sistem tactic, așa cum s-a de altfel, și în campionatul mondial. Progresul își dă seama că echipa de astăzi reprezintă un prim pas pe drumul consacării sale. În continuare, pe forțele tinere din cadrul echipei și va lua în considerație tot ceea ce este mai talentat în întreaga țară. Din acest punct de vedere, antrenorii care lucrează cu tineretul — de la primul rînd la Gorgorin și Kluge — exemplifică un «ochi versat» care s-a înșelat de puține ori. Antrenorii Progresului sînt foarte mari. Echipa de pe stadionul Dr. Staicovici dorește să devină un mare club de fotbal. Nu știm dacă Progresul va reuși să realizeze aceste sacre sau, mai bine-zis, să consacre fotbalului cele necesare edificării unui club de mare prestigiu, dar știm că actuala echipă e dispusă să facă toate eforturile pentru împlinirea acestui vis. I.Ch.

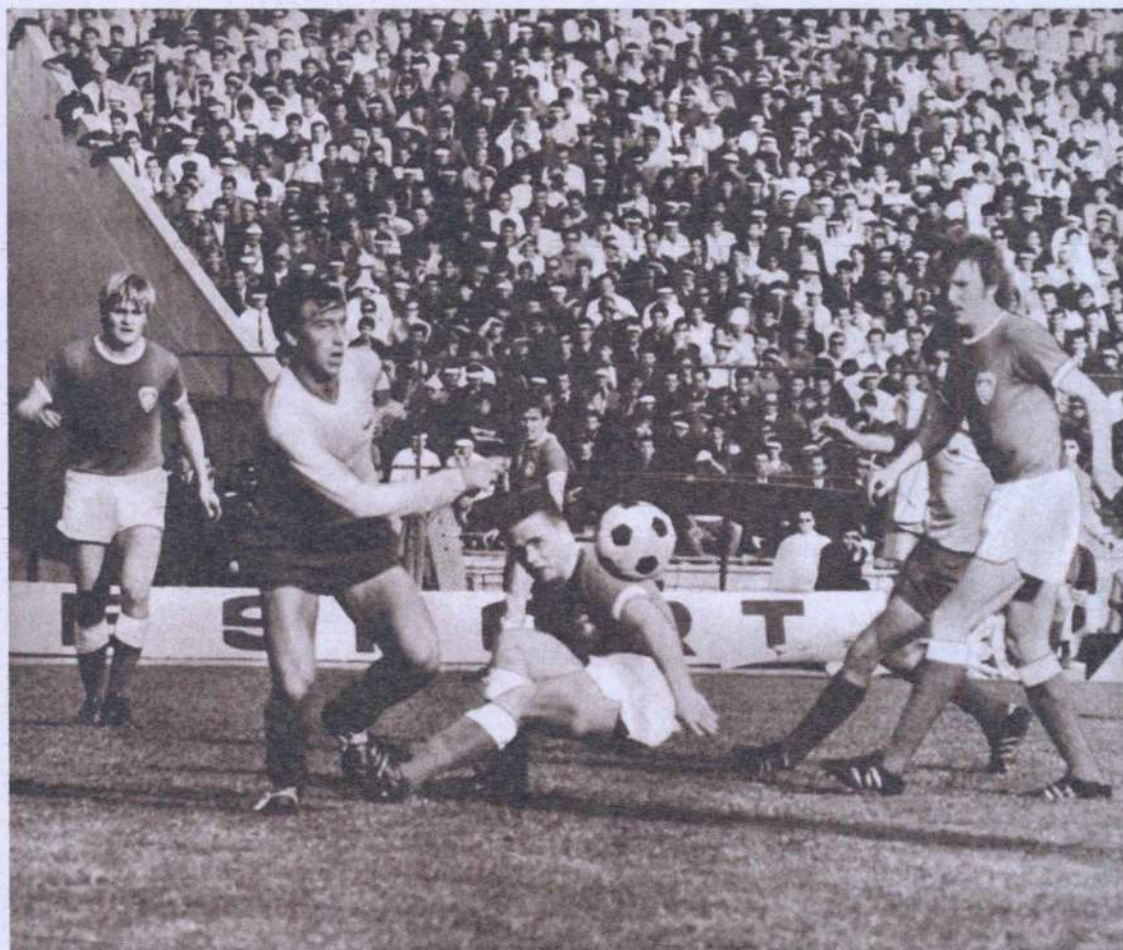
1. Rugăm pe cititorii noștri să nu fie surprinși de faptul că «unsprezecelea» fotografie de album reprezintă de fapt, un... treisprezece. Această mărime a numărului titularilor ne-a fost solicitată de antrenorii echipei. Progresul își mărturisește, și pe această cale, doborîndu-se a avea un nume mai puțin... abstract și uzat.

La CARDIFF, însă..

Dumitrache jubilează. E primul golgeter al grupei românești în C.E.

Dobrin fentează. Va avea timp s-o facă și în fața unor jucători mai experimentați.

Am învins Finlanda cu 3-0. Sintem lideri! Avem, deci, «plus trei» la golaveraj. Să sperăm că, într-o bună zi, nu vom regreta tradiționala noastră blindețe când e vorba de «executarea» unui adversar mai slab.

Pe deasupra acestor implicații ale scorului, jocul cu Finlanda îmi sugerează câteva idei:

1. Echipa noastră a atins cel mult 60 la sută din valoarea Guadalajara, și asta într-un meci în care adversarii n-au fost nici Anglia, nici Brazilia, nici Cehoslovacia lui Adamec sau Petras.

2. Echipa noastră a avut un minus de tempo general care a permis finlandezilor să reziste minute în șir, deși pregătirea lor tehnică e destul de slabă.

3. Realizările echipei României s-au limitat — în acest meci — la câteva «explozii», în care clasa a pus în derută echipa adversă. Nu trebuie să uităm, însă, că împotriva Tării Galilor «perpendiculara» Dobrin — Dumitrache de la primul gol e greu repetabilă, după cum e bine reținut că golurile doi și trei sînt, și ele, rodul unor conexiuni favorabile: la al doilea Dumitrache a reluat minge respinsă de portar, iar la al treilea apărarea finlandeză a fost surprinsă după ce aproape întreaga echipă a lui Heinonen încerca reducerea scorului.

4. Oricît ar părea de ciudat, în meciul cu Finlanda am făcut un pas înapoi la capitolul *spirit ofensiv și eficacitate*. Un pas înapoi față de meciurile cu Cehoslovacia și Brazilia. În jocul cu Finlanda am jucat cu un singur vînt de Dumitrache, după ce la Guadalajara realizasem marelui salt spre «două virfuri», adică spre dublarea lui Dumitrache cu Neagu, ceea ce a dus la succesul total al lui Neagu la poarta lui Vencel.

5. Fără să fi subestimat vreodată capacitatea echipei finlandeze, am considerat că meciul de la 11 octombrie trebuia lucrat cu gîndul la... Țara Galilor. Din păcat nu a fost așa. Echipa noastră nu a părut preocupată de jocul cu Țara Galilor, ea oferindu-ne o circulație de balon și de oameni cu care va fi foarte greu să ne împingem la Cardiff.

6. Să nu uităm nici un moment că jocul cu Finlanda a fost egal cu un joc de antrenament al echipei noastre cu Flacăra Moreni, de pildă, sau cu Dunărea Giurgiu. Din acest motiv, entuziasmele facile sînt foarte periculoase.

Să sperăm că echipa României își va aminti de jocurile făcute la Guadalajara și va trata meciul de la Cardiff consecință.

La Guadalajara echipa României a jucat moderat eliminînd florile de stil desuete. Contra Finlandei, încercat să placă publicului. Cardiff-ul, însă, cu jucători săi masivi, crescuți la școala aspră a ligii engleze abia așteaptă demonstrații de virtuozitate sterilă...

Ioan CHIRIL

Florin Dumitrescu (11) a făcut o primă repriză excelentă. La Cardiff, însă, trebuie să jucăm 90 de minute...

De la DRAGAN GEAICI la TOMMIE SMITH

În ultimul timp, marile competiții europene de fotbal au făcut ca ziua de miercuri să fie «o a doua zi a fotbalului». În această pagină, care apare duminică, prezentăm câteva însemnări despre Steaua Roșie și F.C. Liverpool, care vor acorda, peste câteva zile, revanșa — echipelor noastre U.T.A și Dinamo București.

STEAUA ROȘIE Belgrad

Steaua Roșie, echipa studenților belgrădeni, sărbătorește în acest an 25 de ani de la înființare. Palmaresul formației este impresionant: 10 titluri de campioană a țării, de 8 ori câștigătoare a trofeului «Cupa Mareșal Tito». Dacă mai notăm că în 1956 a cucerit «Cupa Europei Centrale», vom constata că în privința trofeelor câștigate, Steaua Roșie bate toate recordurile deținute de vre-o altă echipă de club din țara vecină.

În decursul acestor 25 de ani, Steaua Roșie a jucat pe toate continentele, în mari turnee internaționale, fiind considerată mesagera de frunte a școlii iugoslave de fotbal.

În componența ei au figurat fotbaliști a căror glorie a depășit granițele țării lor. Să ne amintim de Beara, Stankovici și Mitici din anul '50, de Kostici, Popovici și Sekularač — vedetele anilor '60.

Astăzi, Steaua Roșie constituie re-

zervorul cel mai de preț din care selecționerul recrutează jucători pentru reprezentativa Iugoslaviei. Geaici, Pavlovici, Doicinovski, Acimovici sînt titularii lotului iugoslav și ai echipei Steaua Roșie. În prezent, Dragan Geaici este unanim considerat drept cel mai valoros produs al fotbalului iugoslav.

În acest an al aniversării ei, Steaua Roșie a cucerit pentru a treia oară consecutiv campionatul țării și pentru a doua oară, tot consecutiv, cupa. Aceste performanțe sînt unice în sportul cu balonul rotund din țara prietenă.

Participarea echipei lui Geaici la actuala ediție a C.C.E. a debutat printr-o valoroasă victorie în fața campioanei Ungariei, Ujpest-Dozsa. În meciul retur cu UTA, antrenorul Milan Miljanici, va alinia, probabil, formația: Dui-kovici—Giorici, Doicinovski, Klenkovski, Krivocucea—Pavlovici, Acimovici —Iankovici, Ostoici, Filipovici, Geaici.

Dușan BUGARIN

Dragan GEAICI (STEAUA ROȘIE)

F.C. LIVERPOOL

Tommie SMITH (F.C. LIVERPOOL)

Puternicul adversar al dinamoviștilor bucureșteni și-a câștigat (ca și cealaltă reprezentantă a marelui oraș-port — Everton) un binemeritat prestigiu în lumea fotbalului englez, reușind (din anul înființării — 1892) de șapte ori (1900/1, 1905/6, 1921/22, 1922/23, 1946/47, 1963/64, 1965/66) să termine pe primul loc în acest formidabil maraton fotbalistic care este campionatul Angliei.

Prima participare la C.C.E. (ediția 1964/65) este destul de fructuoasă, F.C. Liverpool ajungînd în semifinală (5:0; 6:1 cu Reykjavik (Islanda), 3:0; 1:0 cu Anderlecht, 0:0; 0:0; 2—2 cu F.C. Köln — au decis sorții — și 3—1; 0—3 cu «Inter» — care avea să câștige trofeul).

Tot în 1965 câștigă, după o luptă aprigă, «Cupa Angliei» (2—1 în prelungiri cu Leeds). Participă la «Cupa Cupelor» — 1965/66,

dar pierde finala de la Glasgow (1—2 cu Borussia din Dortmund). Start în C.C.E. 1966/67. Adversară: Petrolul Ploiești. Rezultatele: 2—0; 1—3 și apoi 2—0 la Bruxelles. Calificare destul de dificilă, mai ales că la Ploiești în min. 64 era deja 3—1. În turul II Liverpool este eliminată fără drept de apel: 1—5 și 2—2 cu Ajax — Amsterdam. De atunci Liverpool joacă în C.E.T.

În ediția 1967/68 echipa engleză este eliminată în turul III de Ferencvaros (0—1; 0—1) după ce spulberase pe «München 1860» (8:0 și 1—2).

1968/69, sorții se răzbuună: 2—1 și 1—2 cu Atletico Bilbao, dar moneda cade pentru formația lui Iribar.

1969/70. După 10:0 și 4—0 cu Dundalk, «iese» — conform regulamentului: 0—1 și 3—2 cu Vittoria — Setubal (al doilea

meci — acasă).

Anul acesta, se știe: 1—0 și 1—1 cu Ferencvaros.

Iată acum și locurile ocupate în ultimele două ediții ale campionatului englez:

1968/69 locul 2

42 25 11 6 63:24 61 p.

(Liverpool a avut atunci cea mai bună apărare).

1969/70 locul 5

42 20 11 11 65:42 51 p.

În ultimul ei «oficial-internațional», cel de pe Népatadion în compania echipei lui Albert — Ferencvaros (1—1), F.C. Liverpool a aliniat următoarea formație: Ciemenec — Lawler, Smith, Lloyd, Lindsay-Hall, Mc Langlin (Lewer Moore), Hughes — Evans, Graham, Thompson. Autorul golului: Hughes.

Managerul echipei a rămas tot Billy Shankly.

Ernest ANDONE

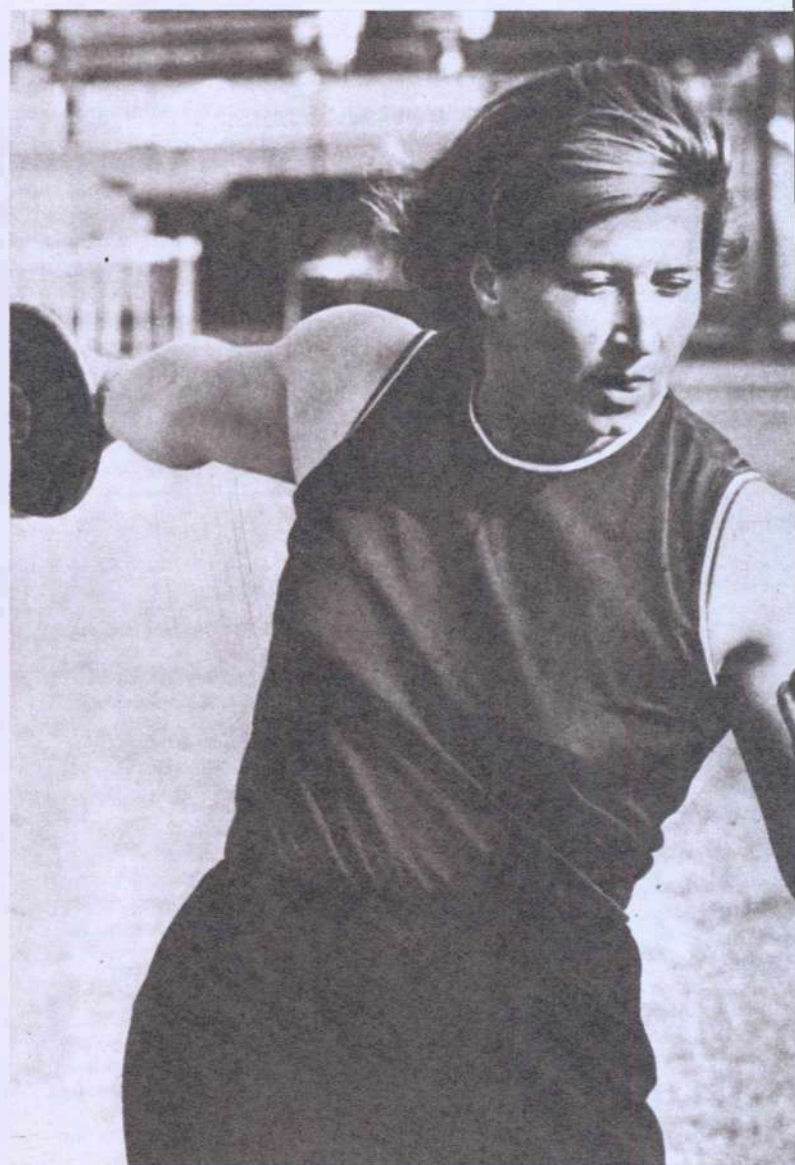
crochiuri

TURUL DE FORȚĂ AL ATLETISMULUI NOSTRU

Nricind, ca în acest an, o vară așa de bogată în atletism (la prima vedere, treabă grea pentru ai noștri, necăliți să reziste unei cadențe prelungite de defilare): semifinalele «Cupei Europei» (1—2 august — bărbații la Zürich, femeile la București), meciul feminin România-S.U.A. (5—6 august la București), concursul internațional de juniori «Prietenia» (7—9 august la Cimpulung Muscel), Jocurile Balcanice (13—16 august la București), campionatele naționale de juniori (19—20 august la București), campionatele naționale de seniori (29—30 august la București), campionatele europene de juniori (11—13 septembrie la Paris), campionatele internaționale ale României (12—13 septembrie la București), «patrulaterele» masculin România-Elveția-Italia-Ungaria și «triunghiularul» feminin România-Anglia-Ungaria (18—19 septembrie la București), meciul feminin România-Polonia-U-

craina și meciul masculin pentru tineret România-Ucraina (3—4 octombrie la Pitești). Acestui «maraton» (se cuvine să adresăm felicitări federației de specialitate care, în sfârșit, s-a încumetat să se angajeze într-o astfel de expediție) atleții români i-au făcut față în mod onorabil... Dar ce înseamnă, oare, punctele de suspensie, care este rațiunea lor? ...Acestui «maraton» atleții români i-au făcut față în mod onorabil din punct de vedere cantitativ (să ne amintim de celebrul australian Ronald Clarke care, timp de aproape un semestru, participa săptăminal la cel puțin o cursă-tentativă de record mondial, dar care — nefericitul! — nu a simțit nici o dată — o dată, măcar! — pe fruntea sa mîngierea aspră a frunzelor de dafin ale Jocurilor Olimpice!). Această experiență '70 — să-i spunem «experiență», și sintem convingși că nu greșim — a demonstrat că:

- a) atleții români (ca de altfel toți cei care se delectează în timpul lor liber cu atletismul de performanță) nu «crapă» din cauza unui efort judicios prevăzut ci, dimpotrivă, intră cu ușurință în ritm acestui efort, simțindu-se ca peștele în apă, în din urmă;
 - b) atleții români (contrariu celor care se indelectează în timpul lor liber cu atletismul de performanță) nu găsesc încă liantul, adică substanța intermediară care să realizeze omogenitatea punct de vedere valoric, calitativ, să închege echipă (nici barem în forma sa primară, elementară aceea de ștafetă).
- Și, prin acest «b», am ajuns, de fapt, la punct de suspensie. «Atleții români i-au făcut față, în mod onorabil...» În mod onorabil, pînă la ușa sau pragul calității.
- Concret!
În semifinalele «Cupei Europei», băieții no-

Carol CORBU, primul nostru — posibil — zburător, în 1971, peste 17 metri la triplusalt.

Lia MANOLIU, cea mai bună reprezentantă a probei cu cele frumoase progrese în acest an — discul (amintim și secundantele sale Olimpia Cataramă, Argentina Menis, Carmen Ionescu).

să ne scuze că nu le aretăm... bărbăția; nu o facem fin lipsă de premise), la Zürich, s-au găsit, la sfârșitul ostilităților, pe ultimul loc, fără drept de apel. Ocupând locul III (prevăzut cu seninătate de antrenorul federal Gheorghe Zimbreșteanu), echipa noastră feminină a rămas pe loc, la București, adică n-a mai plecat la finalele de la Budapesta. O satisfacție ne-ar fi putut-o aduce meciul cu atletele din echipa S.U.A., dar reprezentantele noastre nu pierdut duelul în ultima instanță, la o diferență de câteva puncte.

La concursul internațional «Prietenie» (bravo, bravo, de trei ori bravo, cimpulungienilor, pentru șlefuita lor concepție despre atletism!), juniorii noștri au făcut 90% oficiul de gazde care se ridică de la masă cu stomacul gol. Acest «preludiu» la campionatele europene de juniori de la Paris n-a constituit, nici pe departe, un semnal de alarmă pentru factorii de răspundere care, cu o generozitate prea din cale afară — socotim noi — au aprobat pregătirea centralizată otova a celor chemați și a celor, mai ales, nechemăți. Și după toate astea, antrenorul federal Nicolae Mărășescu (să nu se supere) a aliniat la starrul parizian (după catastrofa evoluție a juniorilor săi la Cimpulung și mediocra comportare la campionatele naționale de la București) o echipă incompletă, care s-a înapoiat în țară cu stomacul tot cam gol (noroc cu cele două medalii de argint: Maria Illy — 47,76 m la disc și Csaba Dozsa — 2,16 m la săritura în înălțime, nou record de juniori și seniori al României). Și când te gîndești ce frumos sună în urechi «Juniorii, schimbul de mîine, eșalonul pentru München» etc...

La campionatele internaționale, să nu ocolim adevărul pentru că ar însemna să ne furăm căciula, succesele reprezentanților noștri au fost înlesnite de mediocra și chiar submediocra prezență a atleților străini (cu excepția celor cubanezi).

În sfîrșit, «patrulaterul» și «triunghiularul».

Valeria BUFANU, atleta care deține «Cornul abundenței '70» în trei probe, îndeosebi la 100 m garduri. În imagine, prima, în stînga (este la gardul al doilea în alergarea-record, 13,0, de la Pitești).

Kurt SOCOL, profilînd de un scurt moment în care-și scutiseră durerile din urma numeroaselor sale accidente, a mai adăugat puncte, reușind un nou record național de decathlon: 7 771 p.

ultimul act dinaintea echinocliului de toamnă, au furnizat și ele linii pentru crochiurile calitative ale atletismului nostru. Încă nu sîntem în stare (deși, se pare, inima bugetului bate tare, chiar foarte tare, cu multă pasiune pentru atletism — «sportul nr. 1») să închegăm echipe a căror medie de valoare să nu se găsească la mare distanță de valoarea individualităților. Individualități? Da! Lia Manoliu, Olimpia Cataramă, Viorica Viscopoleanu, Ilcana Silai, Cornelia Popescu (care a progresat anul acesta cu viteză de rachetă, ajungînd de la o cifră fără importanță la 1,85 m), Valeria Bufanu, Mariana Goth, Șerban Ioan, Csaba Dozsa, Carol Corbu, Gheorghe Zamfirescu, Gheorghe Cefan, Vasile Sărucan, Mihai Zaharia, Dinu Piștalu, Tudor Puiu ș.a. (dar, să știți, nu chiar atît de mulți sînt «și alții!») au creat o faimă atletismului românesc (să ne ierte pionierii Ioan Söter, Iolanda Balaș-Söter, Zoltan Vamoș, Mihaela Peneș). Răstălmăcind această faimă, unii statisticieni au încercat și, din păcate, au reușit oarecum, să generalizeze cazuri particulare. Dar, cum era și firesc, logic, această generalizare a fost infirmată, după cum am văzut, ori de cîte ori a fost vorba de echipă. Să nu greșim, însă! Era să omitem excepțiile:

1) **Jocurile Balcanice** (venite ca un balsam, după «crab»-ul din primăvară, la Buftea, cu prilejul Crosului Balcanic). Aici, bilanțul — în ceea ce ne privește — a fost strălucitor: am cîștigat pe ambele fronturi — și la masculin, și la feminin. Pe tema aceasta s-a bătut destulă monedă așa că nu mai este cazul să venim cu o nouă emisiune...

2) **Meciul feminin România-Polonia**. Pentru prima oară în istoria acestui duel, reprezentantele noastre și-au apropiat victoria. Acest miracol s-a produs nu numai datorită unor absențe în echipa Poloniei, ci, în primul rînd, excepționalei comportări a Valeriei Bufanu. În două zile, pe noul stadion de atletism din Pitești (bravo, localnicilor, pentru splendida lor realizare), concurînd în patru probe, Valeria Bufanu a cucerit trei medalii de aur (100 m — 11,6; 200 m — 23,8; 100 m g — 13,0 — nou record național, performanță de valoare mondială).

Dar, ce-ar fi dacă, în finalul acestor crochiuri (pentru numărul de Anul Nou intenționăm — vai, să nu ne-o ia alții înainte — să «trece» pe curab evoluția '70 a tuturor celor care aspiră de fapt și de drept la pașaportul olimpic münchenez), am face

scurte popasuri în dreptul unor nume (din cele citate cîteva rînduri mai sus, la «individualități»), cum ar fi, de pildă, să zicem:

LIA MANOLIU! Da, cu semn de exclamare. Lia, în opoziție cutinerii cărora «soartă» le-a grefat bătrînețea, după Helsinki, Melbourne, Roma, Tokio, Ciudad de Mexico și înainte de München, această excepțională Lia continuă să progreseze: record național la disc (59,48 m). Comentarii pe marginea acestui fenomen nu facem, intrucît așteptăm explicații chiar de la sursă: înotipiștii se pregătesc să culegă manuscrisul în care Lia își povestește lungă ei viață sportivă, fără să păstreze nici un secret...

GHEORGHE ZAMFIRESCU. «Bătrînul Ipso este și el un tînăr. Iar unul din izvoarele tinereții sale îl reprezintă desueta metodică din sprintul românesc.

CORNELIA POPESCU. Din joacă a ajuns vedetă. Din întuneric la lumină. La 1,85 m la înălțime. În privirile Iolandeii parcă citești: «Cornelia, pînă cînd va mai fi tabă acel mondial 1,91 m al meu?»

VALERIA BUFANU. E fata care a suferit din cauza atletismului, e fata care dedică totul atletismului. Pentru ea, proba de 100 m garduri devine o alergare cu obstacole tot mai ușoare. Din cauza asta, recordurile: 13,6... 13,5... 13,4... 13,3... 13,0 ... 12,9...

CAROL CORBU. Triplusalist de mare viitor. Recordul său de 16,76 m reprezintă o aconto pentru ce va urma peste 17 metri și unde el speră să ajungă înainte de München cu un an, adică la «europenele» de la Helsinki din 1971.

ȘI ALȚII. Dar, repetăm, nu mulți, la ora aceasta.

HORIA CRISTEA

P.S. — Un atlet «interesant» mi s-a părut a fi Gheorghe Cefan. Cumpătarea și relaxarea acestui uriaș (așa-l vedem în compania adversarilor săi) au făcut din alergarea la 3 000 m obstacole unul din punctele de atracție ale unui concurs de atletism. Cefan este prototipul atletului care știe să meargă la cîștig. La anul, probabil, Cefan va fi și prototipul atletului care știe să meargă la record (dar, pentru asta, el va trebui să ceară să i se dea și concursuri pentru tentative de record; știți, atletismul are două fețe, una mai frumoasă decît cealaltă: victoria și recordul).

H.C.

S P O R T c o c t e i l

SĂRBĂTORIREA LUI UWE

Celebrul fotbalist vest-german Uwe Seeler nu va mai juca în reprezentativa țării sale. Nu de mult, pe stadionul din Nürnberg, după meciul R.F.G. — Ungaria (3—1), Uwe a fost sărbătorit pentru serviciile aduse echipei naționale. În jocurile cărora a participat de 72 de ori. Iată-l pe Uwe, care din 1954 a preluat rolul de căpitan al reprezentativei vest-germane de la Fritz Walter, felicitat pentru frumoasa sa carieră de către secretarul de stat Wolfram Doro.

ZĂPEZILE DE ALTĂDATĂ...

Sărbătorirea semicentenarului clubului sportiv «Medicina» — București a prilejuit, printre alte manifestări, și o emoționantă revedere între jucătorii de volei ai unei echipe glorioase, care a dominat multă vreme lupta deasupra fileului în campionatele studențești și naționale, dând reprezentativei naționale o pleiadă de străluciți jucători.

Zilele trecute, mai mulți componenți ai echipei doctorilor și-au îmbrăcat tricourile de odinioară, pășind cu emoție pe zgura terenurilor din parcul sportiv al Facultății, și el mai bătrîn, încărcat de nostalgii și amintiri.

ÎN FOTOGRAFIE, de la dreapta la stînga: dr. Mircea Pavelescu, dr. Titu Mediana, dr. Niki Dragomirescu, dr. Dan Drăgulescu, dr. Melonte Popescu, dr. Jean Ponova, dr. Savel Ciofu, dr. Maia Vilvoi, dr. Constantin Alexandrescu, dr. Bebe Rațiu, dr. Georgică Dumitrașcu, dr. Miron Georgescu.

ȘI TOTUȘI E DIN CEARĂ

Celebrul muzeu al figurilor din ceară «Madame Tussaud», din Londra, a deschis o expoziție la Amsterdam. Printre figurile expuse se află și cea a faimosului fotbalist olandez Johan Cruiff, pe care o puteți vedea în fotografie. Fără postamentul cu flori pe care este așezată statuia, am fi fost tentați să credem că în momentul următor Cruiff își va potrivei balonul pentru șut.

UN PRIETEN

Am vizitat, recent, la Galeriile de artă «Orizo» expoziția de sculptură «Maximilian Schulm». Dintre exponate, două ne-au atras în mod deosebit atenția noastră, iubitori ai sportului, datorită tenacității lor. E vorba despre lucrările numite «Ștafetă» și «Discobol». Impresionați de originalitatea, măiestria realizării acestor opere, cli și de faptul că ele aparțin unui domeniu deosebit de drag: am stat de vorbă cu autorul, sculptorul Maximilian Schulman.

— La începutul convorbirii noastre, dați voie să vă punem cea mai banală dintre întrebări: vă place sportul?

— Întrebarea e într-adevăr simplă, pentru că cred să existe om care să răspundă prin «nu». Dar iată și explicațiile. Da, firește, îmi place. Am chiar o mare pasiune pentru toate formele de manifestare, pentru că ele reprezintă o dețușare a energiei umane și confirmă valoarea potențialului său creator. Sportul e frumusețe în ansamblul lui, ca plastică, ca mișcare.

— Aveți vreo preferință pentru un sport anume? — Numai pentru unul? Îmi plac foarte mult și fotbalul (sînt un vechi partizan al echipei U.T.) și boxul și inotul.

— Dintre acestea ați practicat vreunul?

— Inotul, în tinerețe. Dar fără performanțe deosebite. Inotul a fost pentru mine ca o destinație. După zi grea, oboseitoare, sau cînd eram supărat cel mai bun calmant erau câteva minute de inot.

— Vreți să ne spuneți câteva cuvinte despre cele două lucrări cu tematică sportivă din expoziția dumneavoastră? De la ce idei ați pornit conceperea lor?

— Prima versiune a «Ștafetei» am expus-o în 1952 la Helsinki, cu ocazia Jocurilor Olimpice unde am luat o diplomă de onoare. După cum vedeți, reprezintă un grup de doi tineri alergători. Simbolul ștafetei, în concepția de atunci, era paucă Opera din fața dumneavoastră reprezintă o versiune modernă. În această nouă versiune, «Ștafetă» are un simbol mai amplu, al progresului uman, în genere. După cum știm, pacea și progresul sunt două noțiuni interdependente. Pe alt plan, conștientizarea sculpturii ca fiind o expresie plastică reprezentativă a colectivității creatoare. În ceea ce privește cealaltă lucrare care vă interesează, «Discobolul», am pus accentul nu numai pe frumusețea fizică, ci și pe tratarea interioară. Am căutat să surprind chipul tînrului încordarea, frămîntarea sufletească pe care i-o dă îndoiala că nu reușește să arunce discul așa cum ar dori. Am încercat să redau frămîntarea psihică în mișcarea fizică.

— În încheiere, v-am ruga să ne spuneți proiecte de viitor aveți legate de domeniul sportiv. Va mai constitui sportul un domeniu al preocupărilor dumneavoastră?

— Desigur. La începutul anului 1971 va avea loc la Barcelona un concurs internațional cu tematică sportivă, unde voi participa cu transpuneri în medalii a lucrărilor amintite. Cli și a unor tenisiști, de tenis, box.

Violeta ANTONIU

sportul a doua pasiune

O figură brună, o voce tînduoare, alură sportivă — iată, scîmțat, portretul fizic al lui Dușan Bugarin, actorul de la Teatrul de Operetă, cunoscut publicului din operele «My fair lady», «Voievodul țiganilor» și altele. Dintr-o scurtă discuție, am aflat că apreciatul actor are și o a doua mare pasiune: fotbalul, pe care-l iubește și care constituie o a doua preocupare permanentă a sa. Nici nu se putea altfel, dacă luăm în considerație că Dușan Bugarin a crescut în cartierul Mehala — «sfieful» fotbalului timișorean — unde și-a făcut ucenicia în acest sport. A jucat fotbal în echipa liceului, pe postul de portar dar, se pare, rezultatele nu au fost prea bune, deoarece nu și-a mai continuat activitatea. A rămas, însă, supporter al Politehnicii din acest frumos oraș, iar după retrogradarea echipei în divizia secundă, s-a «transferat» la U.T.A. (Și, după cum se vede, «transferul» i-a priit echipei arădene, care a cucerit doi ani consecutiv titlul de campioană a țării. Iar ultima ei performanță o cunoaște toată lumea). De altfel, Dușan Bugarin, care este și... președintele binecunoscutului «careu magic» din Cișmigiu, a făgăduit supporterilor că va da un recital (un fel de spectacol de sunet și lumină) în cazul calificării formației din Arad în turul următor al C.C.E. Sîntem siguri că Dușan și-a respectat promisiunea.

Pe vremea cînd era student a practicat și șahul (fînd la masa a doua a Politehnicii), disciplină pentru care dovedea frumoase calități. Dar... Actualmente, nu pierde nici un meci important, mai mult, este și corespondent sportiv (la rubrica de fotbal, desigur) la diverse publicații. Dușan Bugarin este de părere că sportul constituie nu numai un mijloc de destîndere pentru omul de artă, ci și un bun prilej de educare a acestuia. Și sportivul și actorul au aceleași emoții înaintea reprezentațiilor, ambiții vor să evolueze cît mai bine în fața publicului. Sportul te menține tînar, optimist, îți dă putere de muncă. Pentru artiști, în special, recomandă practicarea gimnasticii și a inotului, două discipline foarte adecvate pentru slujitorii Thaliei. Noul rol în care va juca în «Soarele Londrei», după piesa «Keam» — îi cere, într-adevăr, lui Dușan Bugarin o bună formă fizică.

Alexandru SIM.

DUȘAN

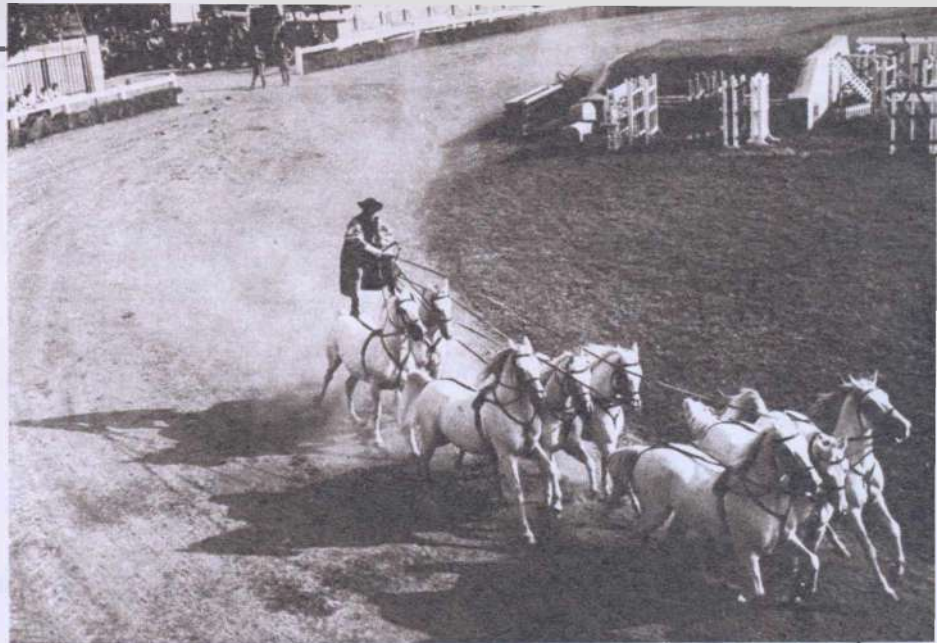
BUGARIN

UN ALT... SIMBOL AL J.O.

Oriunde o veți vedea pe frumoasa blondă din imagine să știți că e vorba de viitoarele Jocuri Olimpice din 1972. Drăguța müncheneză, care se numește Uschi Badenberg, a fost aleasă dintre alte 235 de candidațe, să joace rolul de... gazdă în filmele cu subiect olimpic care se vor turna în R.F. a Germaniei în scopul popularizării viitoarelor întreceri de la München.

CĂLĂREȚ, NU GLUMĂ...

Cu prilejul celei de a 67-a expoziții naționale de produse alimentare și agricole, organizată recent la Budapesta, au avut loc și demonstrații de călărie. Alături de întrecerile clasice, cu obstacole, a fost prezentat și acest echipaj de opt cai, trebuie să recunoaștem cu totul și cu totul original, care s-a bucurat de un mare succes.

ÎNTECERILE BĂTRÎNILOR

O dată cu venirea toamnei, în Japonia se desfășoară tradiționala «Zi sportivă a bătrînilor». La întrecerile de cros, de tir cu arcul și de tenis sînt admiși numai bărbați peste 60 de ani și femei peste 55.

Vă oferim în imagine un aspect din crosul desfășurat la Tokio, la startul cărui s-au prezentat 1 000 de... bunici și străbunici.

ȘI ÎN ANGLIA...

Oricît de conservatori sînt englezii, tot au cedat în fața pasiunii pentru fotbal a fiicelor Evei. Tot mai numeroasele jucătoare și-au impus punctul de vedere și în prezent, prin înființarea Federației feminine de fotbal, sportul «nr. 1» a fost oficializat în Anglia și pentru sexul frumos. Și pentru a dovedi că nu sînt cu nimic mai prejos decît bărbații, la meciul Anglia — Scoția (în fotografie) fetele au fost la un pas de o... păruială generală, provocată (ați ghicit, de — cum s-au exprimat fotbalistele — «incompetența arbitralului».

UN NOU SPORT OLIMPIC

Pentru prima dată în istoria Jocurilor Olimpice, în 1972, la München, vor avea loc și întreceri de slalom nautic. Sportivii sovietici, novici în acest sport, au început pregătirile. Nu de mult, pe apele râului Lihoborka, s-a disputat campionatul de slalom nautic al orașului Moscova, prima întrecere oficială de acest gen din Uniunea Sovietică. În imagine, Anatoli Kuzmin și Nikolai Korotkov, echipajul campion la canoe-dublu.

8 GREȘELI...

Caricaturistul Octavian COVACI vă propune și de data aceasta să-i descoperiți greșelile intenționate, pe care le-a făcut copind desenul din stînga. Noi vă dorim succes și, mai ales, răbdare.

ROMÂNIA pe „Ninian Park“ din Cardiff

WALES — un fotbal pe care MIKE ENGLAND, căpitanul lui TOTTENHAM HOTSPURS, îl recomandă..

În partea de apus a insulei britanice, spre Eire, pe marginea unui canal cu nume bisericesc — Saint George, trăiesc cei aproape două milioane și jumătate de galezi, populând aspra regiune a munților Cambrieni, austeri și neprimitori, cu pintecele străbătut de interminabile galerii...

Pământ sărac, cu oameni cel mai adesea devotați mineritului. Țara Galilor — Wales în transcriere proprie — este recunoscută, în plan sportiv, pentru pasiunea față de rugby, Cardiff — capitala, cu vreo 250 000 de locuitori și Swansea, bătrîn centru urban al celui mai întins din cele 13 comitate, putînd figura, nestîngerite, pe oricare hartă, de nume celebre, a jocului cu balonul oval. Dacă rugbyul rămîne marele «hobby» al galezilor — posesorii unei curioase limbi autohtone, innobilată de subtilul Dylan Thomas și răspîdită în lume de renumitul actor de film și teatru Richard Burton — atunci fotbalul este departe de a fi ignorat la poalele Cambrienilor: Wales numără astăzi aproape 28 000 de jucători legitimați și 1 500 de echipe — cifre care, raportate la puținatatea populației, vorbesc de la sine, făcînd de prisos orice comentariu...

Ce înseamnă Țara Galilor pentru letopisețul fotbalului mondial? Răsfoind filele unei imaginare istorii fotbalistice, numele Wales nu ne sugerează nimic mai mult decît o înfrîngere la limită în fața Braziliei 1958, pe fruntea căreia stătea scris «Invincibil», și un jucător de geniu John Charles, ani de-a rîndul animator al ligii engleze, magician și golgeter deopotrivă...

În rest, fotbalul galez n-a pășit prea îndrăzneț în perimetrul performanței senzaționale — doar unele izbînzi, în cupele continentale, ale lui Cardiff City ar putea vorbi despre jumătăți de măsură — rămînînd subordonat rigorilor cluburilor engleze de care depînd marii săi fotbaliști, angajați toți — fără excepție, dacă privim echipa națională — la «The Soccer Association».

Astfel, fiind în funcție de contractele rigide ale jucătorilor cu cluburile engleze, managerul galez Dave Bowen s-a văzut nevoit să alinieze la ultima partidă oficială a preliminariilor C.M. — Roma, 4 noiembrie 1969 — o «echipă coctei» — văduvită de aportul a cinci titulari — Hennessey (Nottingham Forest), Rodriguez (Leicester), Powell (Sheffield), Ron Davies (Southampton) și Wyn Davies (Newcastle) — ră-

mași pe insulă spre a-și apăra culorile de club...

Acolo, pe Stadio Olimpico din Roma — unde formația sa a fost ingenuncheată cu 4-1, la capătul unui meci în care n-avea de pierdut decît... onoarea, calificarea fiind de mult spulberată — cumpătatul Dave Bowen a trimis în teren următorii jucători:

	SPRAKE			
	ENGLAND			
THOMAS	DURRAN	GRAHAM MOORE	DERRETT	
	YORATH	HOLE	RIES	
	TOSHACK	KRYWICKI		

Pilonul apărării galeze, Mike England (în cădere), surprins la Dresda (R.D.G. — Wales 2-1 în preliminariile C.M.) întinzînd un picior salvator, în calea dezlănțuitului Frenzel. În spate, John Manoney.

În general, o echipă fără mari vedete, cu Mike England la timonă, cu reputatul fundaș al Arsenalului, Derrett, pe post de apărător lateral stînga, în sfîrșit, cu foarte tînărul Yorath — 18 ani! — în rol de «aripă falsă», la mijlocul terenului, acolo unde și-a cucerit timpurii galoane la o «firmă» al cărui nume nu mai necesită nici o prezentare: Leeds...

...Dar să lăsăm istoria și să ne așezăm față în față cu o întrebare actuală, fierbînte: ce s-a schimbat — de plano — în peisajul fotbalului galez în intervalul ultimului an? Mai nimic. Din cite știm — și de ce n-am recunoaște că sursele de informație sînt la fel de rare pentru noi ca și... pregătirile comune ale «naționale» galeze?! — în vederea meciului cu România, din Campionatul

Europei, managerul se va orienta spre același lot, solid și echilibrat, abandonat unui fotbal rapid și vigilent pînă la violență, exploziv și nemilos cu un adversar mai firav. Neîndoios, «primadonele» — de valoare mondială — ale lui Dave Bowen rămîn în continuare Mike England — un fundaș central cu aptitudini de libero, căpitanul «dragonilor roșii» de la Tottenham — și puncherul Ron Davies, ambii jucători de mare rafinament și rezistență, posesorii unor șanse îndrituite de a evolua anul viitor în reprezentativa MARII BRITANII în prezumtivul meci contra restului Europei.

E, poate, nimerit să încheiem aceste rînduri — spre întărirea afirmațiilor de mai sus — cu opinia unui confrate italian, cunoscutul

Ezlo de Cesari, care scria nepe pe alb despre echipa galeză și Ron Davies, în «Corriere dello Sport».

«Țara Galilor posedă o echipă solidă, care nu m-ar mira înfrîngă orice adversar. Ron Davies este un atacant excelent, jocul cu capul ei este — poate cel mai bun dintre înaintașii britanici pe care i-am văzut».

De undeva de aici, stîmțați citite începe «duelul» fotbalistic Țara Galilor—România, încercare de teren pentru oricare din cele două părți. Zarurile au fost aruncate...

BELGIANUL EDDY MERCKX domină autoritar întrecerile cicliste internaționale. De curind și-a completat palmaresul cu o nouă victorie, raportată în Traversarea orașului Lausanne, care comportă o cursă în linie și o altă contracronometru. Iată-l pe Eddy în plutonul frunții (x) împreună cu Gimondi, Bernard Thevenet (Franța) și Claudio Micheletto (Italia), de la dreapta la stânga.

CAMPIONATELE NAȚIONALE de tenis ale Franței au fost anul acesta la discreția familiei Chanfreau. Gail Chanfreau a cucerit titlul la simplu și dublu doamne, iar soțul ei, J.B. Chanfreau, pe cel de simplu domni. Iată-i pe cei doi soți fericiți pentru performanțele lor sportive.

ÎN CIUDA celor 55 de ani ai săi, Derek Allhusen (în fotografie) a participat recent, împreună cu calul Lochinvar, la cursa de viteză și rezistență de la Burghley Trials (Lincolnshire). Este interesant de menționat că Derek a concurat pentru Marea Britanie la J.O. de iarnă din 1948, pentru a fi căpitanul echipei britanice de călărie care a cucerit medaliile de aur la J.O. din Mexic.

PETRU SAS — Cugir. Să sperăm că... nici o dată nu-i prea târziu. Cele mai indicate sporturi pentru scopul urmărit de dumneavoastră sînt inotul și gimnastica. În privința regimului alimentar nu trebuie să vă faceți probleme. Urmați-l pe cel normal, de pină acum. Ce vă trebuie, într-adevăr, în cantități mari, este... voința și ambiția de a face zilnic sport. Vă dorim succes.

IOAN ACHIM — Hunedoara. Luptătorul Gh. Berceanu și caiaștii Patzaichin și Covaliov vă mulțumesc pentru felicitările crîmîse prin intermediul nostru și vă promit noi rezultate valoroase în întrecerile la care vor mai participa. Iată și adresele echipelor de fotbal de care vă interesați. «Farul»: Bd. Republicii nr. 24, Constanța; «Dinamo Bacău»: Str. Eliberării nr. 39, Bacău.

ION FELEA — Galați. Aveți dreptate, în articolul amintit s-a strecurat o greșeală de corectură. Este vorba de «2 jucători», așa cum ați observat dumneavoastră, și nu de «3 jucători», cum a apărut. Vă felicităm pentru perspicacitate și drept... premiu răspundem dorinței dumneavoastră de a vă reaminti finalistele campionatelor mondiale de fotbal disputate pînă acum: 1930, Uruguay-Argentina 4-2; 1934, Italia-Cehoslovacia 2-1; 1938, Italia-Ungaria 4-2; 1950, Uruguay-Brazilia 1-1; 1954, R.F.G.-Ungaria 3-2; 1958, Brazilia-Suedia 5-2; 1962, Brazilia-Cehoslovacia 3-1; 1966, Anglia-R.F.G. 4-2; 1970, Brazilia-Italia 4-1.

NINA TUDORICĂ — Filiași. Gimnasta Claudia Pandelescu-Dumitru a absentat în ultimul timp de la întreceri fiind accidentată. Dar nu fiți îngrijorată, cunoscuta noastră sportivă și-a reluat de curind antrenamentele.

MIHAI DUMITRIU — Municipiul Gh. Gheorghiu-Dej. Așa cum ne-ați rugat, am dat scrisoarea dumneavoastră secretarului Federației de haltere, Lazăr Baroga, al cărui curs de «Culturism» publicat în revista «Cutezătorii» l-ați urmat. Așteptați răspunsul său.

GABI DRAGOȘ — Brăila. «Cine se scoală de dimineață, departe ajunge... cu condiția să nu fi furat startul!» și «Evrika!... Au spus-o mai mulți, însă numai Coco Dumitrescu are dreptate» sînt două dintre «micromotivele» sportive pe care le-ați trimis. Citindu-le, însă și pe celelalte ne-am dat seama cit de bune sînt... micromotivele lui Tiți Gheorghiu-Vaslui.

ILIE MARCU — Bacău. Nu ne surprinde faptul că iubiți tenisul mai mult decît fotbalul. Fiecare sport își are admiratorii săi fideli și asta este foarte bine. Aș spune, chiar, că tocmai din această cauză performanțele se îmbunătățesc de la o zi la alta. Doriți, deci, să-i scrieți tenismanului Ilie Năstase. Iată-i adresa: Clubul sportiv Sceaia, Calea Plevnei nr. 114, București.

DAN POPA — Jud. Vrancea, Panciu, str. 1 Mai nr. 13, pune la dispoziția colecționarilor următoarele numere din revista SPORT: 18 din 1963, 6, 7, 8, 18, 19, 21, 23, 24 din 1964; colecțiile complete din 1965, 1966, 1967, 1968, 1969 și 1970 (la zi). Amatori îi pot scrie pe adresa de mai sus.

DORINA BOJESCU — Arad. 1) Deși mărturisiți că sportul preferat este fotbalul, după întrebarea adresată nouă am dedus că sînteți... polisportivă. Iată, deci, cîteva date despre tînărul judokas Ionel Lazăr de la Vagonul Arad. S-a născut la 14 ianuarie 1951, are 1,80 m înălțime și 77,500 kg. Este de profesie frezor la Uzina de vagoane din orașul dv. A debutat în sport în anul 1967 și în prezent se poate mîndri cu două titluri de campion național de juniori. 2) Adresa echipei de fotbal Progresul: str. Dr. Staicovici nr. 42, București.

ELENA CEAMPELEA

campioană
absolută
de gimnastică
a României -
aspirantă
la un loc
fruntaș
la „mondialele“
de la
Ljubljana

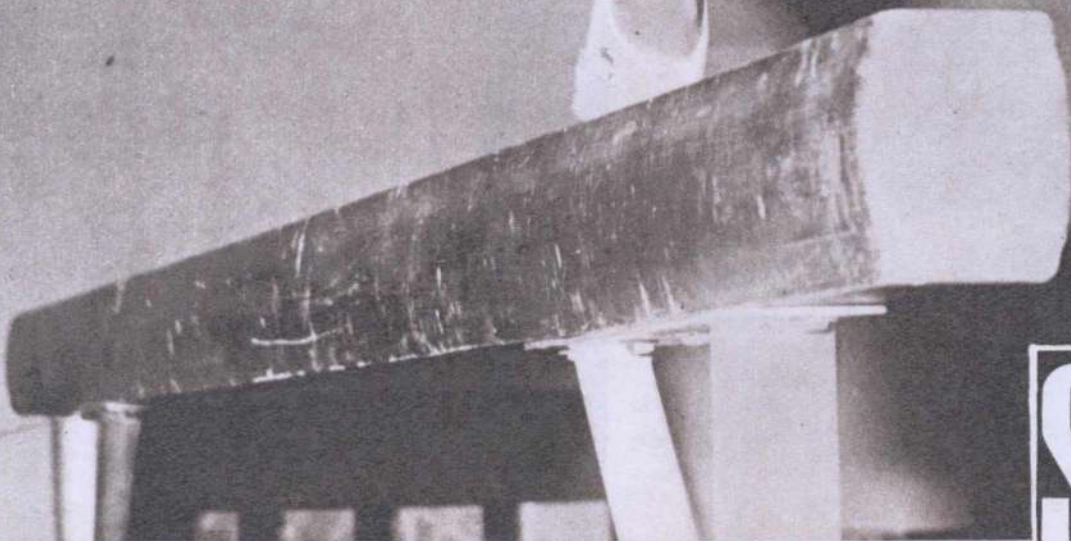

Foto: Paul ROMOȘAN

SPORT

Lei 2,50